

ZBIÓR
ARTYKUŁÓW NAUKOWYCH

OSIĄGNIĘCIA NAUKOWE, ROZWÓJ,
PROPOZYCJE NA ROK 2016

Zakopane (PL)

30.12.2016

U.D.C. 72+7+7.072+61+082

B.B.C. 94

Z 40

Wydawca: Sp. z o.o. «Diamond trading tour»

Druk i oprawa: Sp. z o.o. «Diamond trading tour»

Adres wydawcy i redakcji: 00-728 Warszawa, ul. S. Kierbedzia, 4 lok.103

e-mail: info@conferenc.pl

Zbiór artykułów naukowych.

Z 40 Zbiór artykułów naukowych. Konferencji Międzynarodowej Naukowo-Praktycznej "Osiągnięcia naukowe, rozwój, propozycje na rok 2016" (30.12.2016) -

Warszawa: Wydawca: Sp. z o.o. «Diamond trading tour», 2016. - 56 str.

ISBN: 978-83-65608-29-1

Wszelkie prawa zastrzeżone. Powielanie i kopiowanie materiałów bez zgody autora jest zakazane. Wszelkie prawa do materiałów konferencji należą do ich autorów. Pisownia oryginalna jest zachowana. Wszelkie prawa do materiałów w formie elektronicznej opublikowanych w zbiorach należą Sp. z o.o. «Diamond trading tour». Obowiązkowym jest odniesienie do zbioru.

nakład: 50 egz.

"Diamond trading tour" © Warszawa 2016

ISBN: 978-83-65608-29-1

WSPÓŁORGANIZATORZY:

Virtual Training Centre "Pedagog of the 21st Century"
Global Management Journal

KOMITET ORGANIZACYJNY:

W. Okulicz-Kozaryn (Przewodniczący), dr. hab, MBA, profesor, Akademia im. Jana Długosza w Częstochowie, Polska;
A. Murza, (Zastępca Przewodniczącego), MBA, Ukraina;
А. Горохов, к.т.н., доцент, Юго-Западный государственный университет, Россия;
A. Kasprzyk, Dr, PWSZ im. prof. S.Tarnowskiego w Tarnobrzegu, Polska;
A. Malovychko, dr, EU Business University, Berlin – London – Paris - Poznań, EU;
L. Nechaeva, PhD, Instytut PNPУ im. K.D. Ushinskogo, Ukraina;
М. Ордынская, профессор, Южный федеральный университет, Россия;
S. Seregina, independent trainer and consultant, Netherlands;
M. Stych, dr, Akademia im. Jana Długosza w Częstochowie, Polska;
A. Tsimayeu, PhD, associate Professor, Belarusian State Agricultural Academy, Belarus;

KOMITET NAUKOWY:

W. Okulicz-Kozaryn (Przewodniczący), dr. hab, MBA, profesor, Akademia im. Jana Długosza w Częstochowie, Polska;
С. Беленцов, д.п.н., профессор, Юго-Западный государственный университет, Россия;
Z. Čekerevac, Dr., full professor, "Union - Nikola Tesla" University Belgrade, Serbia;
J. Kaluža, Dr. Hab, profesor, Akademia im. Jana Długosza w Częstochowie, Polska;
Р.Латыпов, д.т.н., профессор, Московский государственный машиностроительный университет (МАМИ), Россия;
И. Лемешевский, д.э.н., профессор, Белорусский государственный университет, Беларусь;
J. Rotko, dr. hab, profesor, Instytut Nauk Prawnych PAN, Polska;
T. Szulc, dr. hab, profesor, Uniwersytet Łódzki, Polska;
Е. Чекунова, д.п.н., профессор, Южно-Российский институт-филиал Российской академии народного хозяйства и государственной службы.

SPIS /СОДЕРЖАНИЕ

1. Коваль-Цепова А. В.....	6
ДО ПИТАННЯ ЄДНОСТІ ЛЮДИНИ ТА ПРИРОДИ У СЕРЕДОВИЩІ ДИТЯЧИХ СПЕЦІАЛІЗОВАНИХ ЗАКЛАДІВ	
2. Oleinik V. P., Telichko D. V.....	10
THE POWER SUPPLY OF THE APPARATUS «ARTIFICIAL HEART»	
3. Галиева Э. А., Бердегулова Л. А.....	12
ПОНЯТИЕ И ПРИЗНАКИ ЭКОЛОГИЧЕСКОГО ПРАВОНАРУШЕНИЯ	
4. Есебуа Е.П., Карчава Г.В.	15
ЭКОЛОГИЧЕСКИЙ МОНИТОРИНГ ПО ДАННЫМ БИОЛОГИЧЕС- КОГО АНАЛИЗА	
5. Поя А.	17
ПРОФЕССИЯ ЖУРНАЛИСТА: КОММУНИКАТИВНО – ИНФОРМА- ЦИОННЫЙ АСПЕКТ	
6. Тупік В.О.....	20
ДО ВИЗНАЧЕННЯ КАТЕГОРІЇ «АРТ-БУК» У СУЧАСНОМУ МИСТЕЦТВОЗНАВЧОМУ ПОЛІ	
7. Колесникова Н.Д., Оленець С.Ю.,.....	23
АПАРАТНА ДІАГНОСТИКА В ГІНЕКОЛОГІЇ	
8. Грицюк І.М., Магдисяк Л.І.....	25
ПСИХОФІЗІОЛОГІЧНИЙ РОЗВИТОК ТА ПСИХОКОРЕКЦІЯ ЕМО- ЦІЙНОГО СТАНУ ОСІБ ПІЗНЬОЇ ЗРІЛОСТІ	
9. Balinchenko S.	29
COMMUNICATIVE SELF-IMAGE TRANSFORMATION AS A FORM OF OTHERNESS SHIFT	
10. Грабовська І.М., Талько Т.М.....	32
ДЕЯКІ РЕАЛІЇ «ЄВРОПЕЙСЬКОСТІ» СУЧАСНОЇ УКРАЇНИ У ГЕН- ДЕРНОМУ ДЗЕРКАЛІ	
11. Стукалова Т. Г.....	35
ПРИНЦИПИ ГРОМАДЯНСЬКОГО ВИХОВАННЯ МОЛОДОГО ПО- КОЛІННЯ В КОНТЕКСТІ РОЗВИТКУ СУЧАСНОГО СУСПІЛЬСТВА	

12. Fedotova L.	38
WHAT YOU NEED TO QUALITY TRAINING CURRENT ENGINEER	
13. Макухин П. Г.	43
ПОПЫТКИ РЕАБИЛИТАЦИИ УЧЕНИЯ О ЦЕЛЕСООБРАЗНОСТИ В СОВРЕМЕННОМ ЕСТЕСТВОЗНАНИИ БЛАГОДАРЯ АНТРОПНО- МУ КОСМОЛОГИЧЕСКОМУ ПРИНЦИПУ: ТЕЛЕОЛОГИЯ ИЛИ ТЕ- ЛЕОНОМИЯ? (НА МАТЕРИАЛЕ СОВРЕМЕННЫХ РОССИЙСКИХ ДИСКУССИЙ)	
14. Саннікова С.Б.	47
МОРАЛЬНІ ЦІННОСТІ В СУЧАСНОМУ СВІТІ	
15. Рідченко Л. О.	49
ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ ВІРТУАЛЬНОГО ПРОСТОРУ	
16. Сикорская В. Ю., Марараш М.	53
ИНТЕГРИРОВАННЫЕ КОММУНИКАЦИИ В ДЕЯТЕЛЬНОСТИ ПРЕДПРИЯТИЯ НА ПРИМЕРЕ ФИЛИАЛА АВТОМОБИЛЬНЫЙ ДОМ ОДЕССА	

SEKCJA 1. Architektura. Budownictwo. (Архитектура. Строительство.)

Коваль-Цепова А. В.
Київський університет
імені Бориса Грінченка

ДО ПИТАННЯ ЄДНОСТІ ЛЮДИНИ ТА ПРИРОДИ У СЕРЕДОВИЩІ ДИТЯЧИХ СПЕЦІАЛІЗОВАНИХ ЗАКЛАДІВ

Ключові слова: архітектурне середовище, гуманізація, екологічні матеріали, флористична тематика, природа, декоративні елементи.

Ключевые слова: архитектурная среда, гуманизация, экологические материалы, флористическая тематика, природа, декоративные элементы

Keywords: architectural environment, humanizing, ecological materials, floristic subject, nature, decorative elements.

Питання архітектурного та художнього рішення просторового середовища у закладах соціального захисту дітей залишаються актуальними і сьогодні. Аспекти гуманізації предметного середовища та інтер'єрів, зокрема, повинні бути враховані. Адже, опіка та соціальний захист дітей, які, з різних причин, проживають відокремлено від батьків в спеціалізованих закладах та створення для них максимально сприятливого просторового оточення є важливою складовою культурної спадщини держави.

Перспективними є запровадження комплексного підходу на стадії концептуальних пропозицій та проектуванні інтер'єрів закладів соціального захисту дітей. Важливим є збереження культурно-національних мотивів в організації просторового середовища спеціалізованих дитячих закладів. Водночас, повинно мати місце врахування у дизайні даних закладів позитивних та раціональних прийомів закордонного досвіду, де вагомим є використання творів образотворчого та декоративного мистецтва; відтворення зображень казкових та літературних персонажів при вирішенні наочного інформативного ряду. У сучасних тенденціях дизайну інтер'єрів спеціалізованих закладів для дітей у Європі превалюють великі відкриті архітектурні об'єми, що перетікають один в одне. Предметне наповнення має лаконічну та максимально спрощену форму.

Використовуються прийоми "гіперболізації" основних декоративних елементів та доміант. Поширене використання нюансного, тобто зближеного за тоном та кольором загального об'єму поверхонь, що підкреслює яскраве предметне оточення, а також використання окремих насичених однотонних поверхонь, або зображення абстрактних елементів. Активне використання різних видів пластичних матеріалів, що є екологічними та дешевими.

Позитивним вважається використання фітодизайну у інтер'єрах та елементів ландшафтного дизайну на присадибних ділянках, що завдяки великим вікнам проникають у інтер'єр та стають невід'ємною його частиною. Провідними у сфері соціального захисту дітей є країни Скандинавії (Швеція та Норвегія) та Німеччини.

Тематика єдності природи та людини, що охоплює як рослинний так і тва-

ринний світ, залишається актуальною для нашої держави при формуванні концептуальних рішень для закладів соціального захисту дітей.

Пропозицією щодо даного концептуального вирішення дизайну інтер'єру для дітей, що потребують соціального захисту, виступає гармонійний зв'язок людини та всієї екосистеми загалом. Відомо, що подолання агресії та девіантної поведінки вихованців дитячих закладів – запорука успішної програми реабілітації психічного стану дітей. Тому, важливо використовувати позитивний вплив саме природних елементів у архітектурно-художньому просторовому рішенні та предметному оточенні у закладах соціального захисту дітей.

Особливо це може бути підкреслено в інтер'єрі за допомогою використання меблів оригінальних форм (стілець або диван у формі квітки, полички – листочки тощо). Провідними у використанні в інтер'єрі є рослинні мотиви. Декоративні плоди та рослини не тільки прикрашають інтер'єр закладу, а й спонукають вихованців до вивчення життя рослин, надихають дітей на піклування про рослини, в процесі якого діти спостерігають за їх розвитком, знайомляться з біологією на практиці та вчаться більш відповідально ставитися до живої природи.

Переважає більшість закладів для дітей, що надають соціальну реабілітацію, мають ділянку землі з квітниками, садочком або навіть невеликим городом, тому діти після візуального ознайомлення з рослинами мають можливість втілити свої знання на практиці та виростити власну рослину. Даний аспект є дуже важливим для подолання дитячої жорстокості та підвищення самооцінки. Доцільним є впровадження та використання у інтер'єрах спальних кімнат рослинної та флористичної тематики. Проектування оригінальних форм окремих частин меблів, зокрема перил та загородок на двоверховому ліжку у формі овочів, фруктів, наприклад зеленого горошку, винограду і т.д. для хлопчиків та квіткових мотивів у спальнях дівчаток. Важливим є використання характерних рослинних мотивів для даного регіону місцевості, де розташовано дитячий заклад. Переважає більшість образів, що використовується в інтер'єрі повинні бути знайомими та зрозумілими дітям і викликати в них яскраві емоції.

Для кімнати для ігор можливе використання настінних розписів на тему прямих трав та спецій: рослини кропу, петрушки, селери, чеберу, часнику, цибулі та ін. Особливістю даної концепції є використання ігрового підходу в дизайні інтер'єру, зокрема казкового, метафоричного та алегоричного принципу. Гіперболізація розмірів рослин створює ілюзію казки та, водночас, може бути наочним візуальним посібником з ботаніки для дітей. Головним функціональним акцентом може використовуватись м'який диван, що може змінювати форму, так як складається з однакових за розмірами модулів. Можливість пересування мобільного обладнання, його комбінації та моделювання збагачують досвід дитини, розвивають просторове мислення, надають основу для організації дослідницької діяльності.

Для створення позитивного настрою у приміщенні ідальні слід застосовувати “апетитну” кольорову гаму, наприклад жовто-зелену з акцентами помаранчевого. Композиційним акцентом може виступати настінне рельєфне панно у вигляді дерева з плодами груші або яблуні. Також ажурні перегородки в даній тематиці можуть бути дуже доречними для зонування простору.

Архітектурні особливості закладів є вагомим чинником для формування

подальшої концепції у дизайні. Тому для вивіrenих та лаконічних ліній у інтер'єрах необхідно враховувати архітектурно-планувальну організацію, первісну функцію будівель та напрям будівництва. Проте, для спеціалізованих закладів для дітей на Україні, останнім часом, досить актуальним напрямом є реконструкція та розширення закладів, розташованих поза історичною зоною міста, за рахунок розширення їх території та нове будівництво закладів та комплексів на нових майданчиках, розміщених за межами міста.

Визначимо основні концептуальні рішення для закладів соціального захисту дітей. Зокрема, запропоновано 6 основних тематично-сюжетних концепцій: теми на основі фольклору та міфології, засновані на мотивах народної творчості, тобто фольклорні; теми пов'язані з подальшою профорієнтацією дитини (авіаційна, мореплавна тематика та ін.); теми, зумовлені конкретною місцевістю, історією, етнографією, побутом (етнографічні); казкові теми, пов'язані з використанням ігрового елемента в дизайні та казковими персонажами; теми, пов'язані з характерними явищами у сучасному мистецтві – абстрактні композиції, інсталяції тощо; теми єдності природи та людини, що включають як рослинний так і тваринний світ.

Напрями будівництва спеціалізованих закладів для дітей на Україні доцільно розглядати паралельно з будівництвом навчальних закладів, так як останніми роками вони розвивались за подібними напрямками, а саме:

- реконструкція існуючих будівель, розташованих в історичному ядрі міста; можливості розширення таких комплексів обмежені, так як можуть виконуватися за рахунок внутрішніх резервів території (модернізація матеріальної бази та її ущільнення);

- реконструкція й розширення закладів, розташованих поза історичною зоною міста, за рахунок розширення їх території (знос малоцінної забудови міста);

- нове будівництво закладів на нових майданчиках, розміщених у межах міста, передбачених генпланом під будівництво;

- винесення із спеціалізованих комплексів на нові майданчики, за межі міста, якщо відсутня можливість подальшого розвитку матеріальної бази на існуючому майданчику.

Розглянуті вище напрями будівництва є характерними для закладів з різною первісною функцією. Проте, для спеціалізованих закладів для дітей, останнім часом досить актуальним напрямом є реконструкція та розширення закладів, розташованих поза історичною зоною міста, за рахунок розширення їх території та нове будівництво закладів та комплексів на нових майданчиках, розміщених за межами міста.

Важливим є будівництво не тільки окремих закладів, але й значних за розмірами комплексів. Зокрема, започатковано будівництво дитячих селищ. Для України та Росії це новий вид допомоги дітям-сиротам. В Україні довгий час створювалися переважно проекти для подальшого будівництва дитячих селищ, але сьогодні вже існує декілька «Дитячих селищ». Яскравим прикладом такого комплексу є «СОС Дитяче містечко», що входить до складу SOS Kinderdorf International – міжнародної неурядової організації, яка захищає інтереси і права знедолених дітей у 132-х країнах.

Встановлено, що дизайн інтер'єрів спеціалізованих закладів для дітей залежить від типу та напрямку будівництва споруд. Слід зазначити, що спеціально збудовані споруди є в недостатній кількості, а пристосовані споруди на основі вже існуючих будівель формують основну частину закладів соціального захисту дітей.

Можливості організації дизайну у даних типах закладів принципово відрізняються. Дизайн інтер'єрів у спеціально збудованих спорудах має виразний та динамічний характер, архітектурно-планувальні рішення тут є фундаментом для подальшого декорування. Пристосований характер споруд на основі вже існуючих будівель дещо обмежують можливості дизайнерів, оскільки головним завданням тут є зменшення або уникнення недоліків котрі мали місце у планувальних рішеннях. У переважній більшості прийоми дизайну мають обмежений, локальний характер. Функцію фрагментарного декорування у даних спорудах виконує дизайн. Для них характерними є невеликі за розміром декоративні елементи та твори мистецтва, бо для даних споруд характерні невеликі площі самих приміщень. Форма та колір виробів повинні відповідати фізичним та психологічним потребам вихованців.

Литература:

1. Ковалев Ю.Н. Геометрическое моделирование эргатических систем: разработка аппарата/Ю. Н. Ковалев. – К.: КМУГА, 1996. – 134 с.
2. Ковалев Ю.Н. Эргономическая оптимизация управления на основе моделей С-пространства/Ю.Н. Ковалев. – К.: КМУГА, 1997. – 152 с.

Oleinik V. P., Telichko D. V.
Ph. D. Professor, graduate student
National aerospace University
im. N. E. Zhukovsky «Khai»

THE POWER SUPPLY OF THE APPARATUS «ARTIFICIAL HEART»

Keywords: Inductor, the contactless power supply, heart

In the world annually more than 100 thousand people in need of a heart transplant, and only about 4 thousand donor organs are available for transplant. In addition to the shortage of donor organs still raises a number of biological and social issues associated with transplantation. Therefore, the task of creating technical means for performing the function of the heart is still relevant.

Artificial heart – fully or partially implantable a technical device, allowing you to temporarily replace the pumping function of the heart muscle when it becomes unable to carry out the required work by providing the body with sufficient amount of blood.

Designed and tested experimental testing of Electromechanical and electro-hydraulic pumping device. Mechanical part, electronic control unit and a backup power source are fully implanted. However, the task is long-term smooth operation of these devices cannot be solved without ensuring adequate supply.

Estimated value of the work one-time reduction of the human heart at rest is about 1. Considering that the average heart makes one cut per second, the work is done for the day will be ~ 86400 George. With the active muscular activity of the heart may increase several times. If we consider that the duration of systole is about 0.3 s, the average power of the heart during one contraction – ~ 3.3 W. The received energy evaluation suggests that the process of converting electrical energy into mechanical energy would require extra cost for 10...30% more usable power.

In the known technical solutions in the composition of the implant includes a battery, which should ensure the efficiency of the device in case of emergency. The duration of Autonomous operation in this mode does not exceed 30 minutes. The regular mode of the artificial heart is intended to be connected to an external power source. While the patient in stationary conditions is the AC adapter or large capacity battery. For the possibility of free movement of a patient using a wearable power supply unit on the basis of replacement batteries in high capacity [2].

In this technical solution remains problematic (both the medical and engineering positions) connection method external power supply to implanted devices. The most simple solution is the use of insulated electrically conductive wires from the implant to the surface of the outer skin. This approach is acceptable for short-term use of the artificial heart. With prolonged use may damage surrounding tissues, penetration of external infections of biological incompatibility.

Obviously, for long-term use of artificial hearts is a promising non-contact method

of ensuring its power supply. To wireless (without galvanic coupling) methods of transmission include electromagnetic radiation of radio-frequency and optical ranges, capacitive and magnetic coupling of source and receiver.

The transfer of energy of the optical radiation to the implanted receiver through the skin and soft tissues is impossible due to its significant absorption even in the infrared range. Obstacle to the use of variable electric and electromagnetic fields is the ionic conductivity of the internal bio-structures and the presence of conductive metallic elements in the design apparatus artificial [1].

Magnetic properties of biological tissues in their macroscopic manifestations differs little from aqueous solutions and are mostly diamagnetic and paramagnetic with magnetic susceptibility module $|\chi| \ll 1$ ($\mathbf{B} = \mu\mu_0\mathbf{H} = \mu_0(1 + \chi)\mathbf{H}$, where \mathbf{H} and \mathbf{B} are the intensity and induction of magnetic field). Therefore, the external quasi-static and low frequency magnetic fields without significant loss or distortion penetrate deep into the tissues. This phenomenon is widely used in the construction of magnetic resonance imaging, reprogramming of implanted pacemakers, other implanted electronic devices.

Thus, for contactless supply of the device "Artificial heart," promising to use an alternating magnetic field with the inductive connection between the external exciting circuit and the reception internal.

Major engineering challenges include: building a special transformer exploded at a distance of 20...30 mm (thickness of tissue) of the primary and secondary windings, optimization of the frequency and form of alternating current, transformation ratio, the choice of parameters of the magnetic circuit and its form. It should also be noted that the power of 5...10 watts currents in the secondary winding will reach units amps.

Through the creation of a contactless power supply apparatus of an artificial heart, it is possible to reduce the weight and dimensions of the artificial heart because of the key elements to leave only the pump system, thereby increasing consumer category, and to allow patients with artificial heart to improve their quality of life and a highly comfortable feel in everyday life.

A LIST OF USED INFORMATION SOURCES

1. Перспективы развития технологий полной замены функции сердца с помощью механических систем поддержки кровообращения / Д. С. Петухов, С. В. Селищев, Д. В. Тельшев // Медицинская техника. 2015, №5 (293). – С. 5 – 8.
2. Тиманюк В. А. Биофизика / В. А. Тиманюк, Е. Н. Животова – К.: ИД «Профессионал», 2004. – 704 с.

Галиева Эльмира Альфритовна

магистрант 1 курса
юридического факультета
Стерлитамакского филиала
Башкирского государственного
университета,
г. Стерлитамак

Бердегулова Любовь Алексеевна

научный руководитель,
кандидат юридических наук, доцент
Стерлитамакского филиала
Башкирского государственного
университета,
г. Стерлитамак

ПОНЯТИЕ И ПРИЗНАКИ ЭКОЛОГИЧЕСКОГО ПРАВОНАРУШЕНИЯ

Elmira Galieva Alfreton

1nd year master law faculty
Sterlitamak branch
of Bashkir State University,
Sterlitamak

Berdigulova Lyubov ‘ Alekseevna

Supervisor, PhD in Law,
Associate Professor
Sterlitamak branch
of Bashkir state University,
Sterlitamak

THE CONCEPT AND FEATURES OF ENVIRONMENTAL OFFENCES

В статье анализируются признаки экологического правонарушения, на основании которых дается определение понятию «экологическое правонарушение».

Ключевые слова: экология, правонарушение, понятие, признак, право. В формате: требования РИНЦ.

The article analyzes the characteristics of environmental offences, on the basis of which is given the definition of «environmental violations». Format: requirements RISC.

Key words: ecology, delinquency, concept, sign, right.

На протяжении своего существования человечество активным образом оказывает воздействие на окружающую природную среду. При этом помимо простого

использования сырья, оно для решения своих экономических и иных задач изменяет природу, зачастую прибегая к хищническим, потребительским методам. Отрицательное воздействие деятельности человека на окружающую природную среду усугубляется развитием научно-технического прогресса, в результате чего загрязняется вода, земля, атмосфера. Зачастую речь идет об экологических правонарушениях.

19 декабря 1991 года Верховным Советом РСФСР был принят Закон РСФСР «Об охране окружающей среды»[2]. Одним из важных значений данного закона было то, что в нем содержалось определение понятия «экологическое правонарушение», под которым понималось виновное противоправное деяние, нарушающее природоохранительное законодательство и причиняющее вред окружающей среде и здоровью человека.

Принятый закон способствовал тому, что специалисты по экологическому праву стали разрабатывать свои определения понятия и признаков противоправных деяний в данной сфере.

Так, например, В.В. Петров под экологическим правонарушением понимал противоправное, виновное деяние, которое посягает на установленный в Российской Федерации экологический порядок и причиняет вред либо создает угрозу причинения вреда природной среде[5,227].

Определенные предложения вносили также такие авторы как М.М. Бринчук, О.Л. Дубовик, А.Э Жалинский, Э. Жевлаков, Н. Суслова, В.И. Романов и иные специалисты[4,17].

Статья 9 Конституции Российской Федерации устанавливает, что земля и другие природные ресурсы используются и охраняются в РФ как основа жизни и деятельности народов, проживающих на соответственной территории[1]. Последующую конкретизацию данное положение получило в правовых актах о земле, ее недрах, о континентальном шельфе, об особо охраняемых природных территориях; в водном, воздушном, лесном кодексах[3,6].

Однако, несмотря на это, определение понятия «экологические правонарушения» в действующем законодательстве РФ не содержится.

Экологическому правонарушению способствуют следующие признаки:

- виновность;
- общественная опасность, то есть деяние причиняет либо несет реальную угрозу причинения вреда окружающей среде и здоровью человека;
- противоправность, то есть наличие запрета определенного поведения;
- наказуемость, то есть наличие установленных законодательством санкций за нарушение запретов;
- экологичность причиняемого вреда, что проявляется в характеристиках объекта посягательства;
- субъектность как указание на статус, качества, свойства либо принадлежность лиц, которые привлекаются к ответственности.

Исходя из указанных характеристик, экологическое правонарушение это виновное, противоправное, общественно опасное деяние, которое нарушает природоохранное законодательство и причиняет вред окружающей природной среде.

По нашему мнению, российскому государству необходимо внести серьезные коррективы в экологическое законодательство, прежде всего, законодательно закрепить понятие экологического правонарушения.

Таким образом, экологическое правонарушение (преступление или проступок) это противоправное, социально-вредное виновное деяние (действие или бездействие) хозяйствующих субъектов различных форм собственности и организационных форм и их должностных лиц, должностных лиц органов государственной исполнительной власти и органов местного самоуправления, а также физических лиц, посягающее на социальные отношения по охране природной среды, рациональному использованию ее ресурсов, обеспечению экологической безопасности российского общества и государства, за которое отечественным отраслевым законодательством установлены меры юридической ответственности.

Библиографический список

1. Конституция Российской Федерации от 25.12.1993 // Российская газета. – № 7. – 21.01.2009 (в ред. от 21.07.2014 № 11-ФКЗ) // Собрание законодательства РФ. – 04.08.2014. – № 31. – ст. 4398.
2. Закон РСФСР «Об охране окружающей среды» от 19 декабря 1991 года № 2060-1 // ВСНД и ВС РФ. – 1992. – № 10. – Ст. 437 (утратил силу).
3. Боголюбов С.А. Экологический потенциал Конституции // Журнал российского права. – 2013. – № 10. – С. 5 – 13.
4. Гогин А.А. К вопросу о понятии и признаках экологического правонарушения // Вектор науки ТГУ. Серия: Юридические науки. – 2013. – № 4 (15). – С.16-20.
5. Петров В.В. Экологическое право России: учебник для вузов. М.: БЕК, 1995. 557 с.

Есебуа Е.П.

Ассистент–профессор,

Доктор биологии.

Карчава Г.В.

Профессор,

доктор биологических наук.

Сухумский государственный

университет,

Тбилиси, Грузия

ЭКОЛОГИЧЕСКИЙ МОНИТОРИНГ ПО ДАННЫМ БИОЛОГИЧЕСКОГО АНАЛИЗА

Настоящее время в окружающей среде находится около 6 млн. различных химических соединений – отходы производств, выбросы промышленных предприятий, пестициды и т.п. Эти вещества, обладающие значительной биологической активностью, в результате атмосферных и геологических процессов переносятся на значительные расстояния и, в конечном итоге, попадают в водные экосистемы. При этом попадающие в воды токсические соединения могут вызывать негативные эффекты как при непосредственном взаимодействии с живыми системами, так и в результате биоаккумуляции. Аналогичные эффекты могут вызывать и сточные воды, сбрасываемые в природные токи.

В условиях роста промышленных центров и увеличивающейся численности населения техногенный пресс становится настолько интенсивным, что существующие традиционные приемы экологического мониторинга не обеспечивают эффективной оценки биологической полноценности среды. Необходима разработка новых подходов, расширяющих и углубляющих возможность проведения мониторинга окружающей среды на новом более высоком функциональном уровне. Мониторинг – это не только контроль, наблюдение, регистрация, но и управление и регулирование процессами сохранения, защиты и улучшения качества окружающей среды. Поэтому новые подходы должны опираться не на некую совокупность методов интегральной оценки качества окружающей среды, дополненных количественным анализом. Одно из наиболее важных мест в интегральной оценке загрязнения среды должно занимать биологическое тестирование, позволяющее выявлять загрязнения на начальных этапах, что дает возможность своевременно осуществить мероприятия по целенаправленному устранению негативных последствий химического загрязнения. В подобных системах в качестве «аналитического» устройства используются биологические тест-объекты, позволяющие по регистрации физиолого-биохимических показателей (тест-реакции) судить о происходящих сдвигах под действием проб окружающей среды (воздух, почва, вода).

Известно, что все живые клетки окружены с наружной стороны плазматической мембраной, которая является первичной мишенью воздействия экзогенных физико-химических факторов. Химические агенты могут модифицировать биологические мембраны либо непосредственно (прямой мембранотропный эффект), либо опосредовано через нарушение внутриклеточных процессов (опосредованный

мембранотропный эффект). Присутствие в окружающей среде химических соединений приводит, в первую очередь, к изменению ионных потоков через мембрану, мембранного потенциала, проводимости (электрического сопротивления) и, в ряде случаев, такого информативного показателя как скорость циклоза.

В этой связи и на основании предварительных экспериментов предлагается в качестве чувствительного элемента таких устройств использовать клетки харовой водоросли *Nitella*, а оценку характера загрязнения вести по сдвигам биоэлектрической реакции и скорости циклоза.

В простейшем случае экспериментальная процедура сводится к взятию пробы и измерению тест-реакции (биоэлектрические показатели и скорость циклоза) при их воздействии на клетку *Nitelia*. Сдвиги регистрируемых параметров по сравнению с контролем характеризуют изменения в содержании и компонентном составе поллютантов в среде.

Предлагаемая система контроля загрязнения среды предполагает широкие возможности адаптации применительно к конкретным целям и условиям благодаря варьированию режимов работы, контрольных сред и т.д. В качестве контрольного раствора используется искусственная прудовая вода состава: 10^{-4} М КСl, 10^{-3} М NaCl и 10^{-4} М CaCl₂.

Режим работы характеризуется следующей схемой:

ИПВ->ИПВ + образец, разбавл. 10^n ->ИПВ+образец, разбавл. 10^{n-1} -> и т.д. Длительность этапов воздействия образца – 20-30 минут, полная длительность цикла определяется количеством разбавлений. Анализ проводится одновременно на пяти тест-объектах при постоянном протоке в экспериментальном отсеке испытуемых проб среды. Карчава

1. Есебуа Е.П. Алгологическое тестирование гидробиологической полноценности //Тбилиси, 2014г.
2. Моторин Д. Н., Венедиктов П.С., Макевннна М. Г. Применение метода регистрации послесвечения зеленых водорослей для определения загрязненности фитотоксическими веществами //Биологические науки. 1975 № 12.
3. Stolarek J. Wplyw niektorych substaneji fenolowych na potencjaly membranowe w komorkach Nitelopsis obtusa //Pr. nauk. USI. Karowicach. 1975. № 90.
4. Мережко А. И., Пасичная Е. А., Пасичный А. П. Биотестирование токсичности водной среды по функциональным характеристикам макрофитов// Гидробиологический журнал. 1996. Т. 32

Поя Анастасия
студентка 1 курса
Теоретические
и методологические основы
НУ «ОЮА»

ПРОФЕССИЯ ЖУРНАЛИСТА: КОММУНИКАТИВНО – ИНФОРМАЦИОННЫЙ АСПЕКТ

Ключевые слова: информационный продукт

Каждый человек имеет уникальную возможность вообразить мир по-своему, взаимодействовать с ним и создавать новые реалии. Реалии могут быть духовными или материальными, но не независимо от этого, начало им всем дает информационный потенциал человека, его окружение, возможность накопить и переработать информационные сигналы, превратив их в информационный продукт.

Информационный продукт — это обработанный и переданный образ действительности, который формирует модель мира каждого отдельного человека. Восприятие информации у каждой личности свое. Оно зависит от многих факторов, например, от положения в обществе или возрастной категории. Большую роль играет сама подача информационного продукта, его содержание. Галина Лазутина в своей статье «Журналистское познание мира» определяет, что вид такой деятельности может быть любительского или профессионального характера. «Первая – добровольное дело желающих, вторая – институционально-организованное исполнение обязанностей по производству определенных информационных продуктов в обществе соответствующими профессиональными группами» – подчеркивает автор.

За профессиональную подачу образа действительности, правильно установленных приоритетов в нем отвечают сотрудники СМИ. Екатерина Деготь отмечает: «Если высказывание журналиста называют «неэтичным», можно быть почти уверенным, что оно правдиво».

Журналист — человек, которому свойственно, распространять проверенную и важную информацию. Одной из особенностей журналиста есть правильное оформление информационного продукта.

Журналистика как профессия формировалась на протяжении многих лет: В дописьменной эпохи идеологами и руководителями были знахари и вожди. Они считались носителями информации и для ее передачи использовали слово. В письменной эпохе слова, как связывающая часть речи, стали объединяться в текст. Именно слова и текст считались необходимыми для информационно – коммуникативной деятельности. Для демонстрации важности и убеждения людей в чем-либо появилась риторика (ораторское мастерство). Выступающие, обладая методами убеждения, влияли на людей и, в результате, доносили до них совсем новые убеждения. В статье «Информационно – коммуникационная деятельность: у истоков мастерства» С. Виноградова пишет: «Публично выступавший человек, как правило, был яркой личностью, обладал незаурядным жизненным опытом; ему были присущи слабости, но одновременно он оказывался способным и на гражданский подвиг; он мог претендовать на признание, почет, славу, но вместе с тем был обязан достойно встретить поражение в благородном состязании с сильнейшим».

Использования слова в устной форме для общественных целей породило связанные с ним профессии. Журналистика — одна из них. С помощью текстов, особенно поданных новостей, журналист, как оратор, может определенным образом воздействовать на аудиторию, управлять их сознанием, предлагать абсолютно новые стороны действительности.

Если благодаря риторике у журналиста появляется возможность выразить свое мнение, то историография учит соблюдению честности в предоставляемом материале. Так как наиболее информационная журналистика представлена в подаче новостей, то и осветлять их журналисту следует правильно. Новости распространяются очень быстро и каждый последующий адресат искажает ее по-своему, следовательно, в процессе передачи уже следующий адресат получит ее искаженной. Задачи журналиста заключается в том, чтобы передать наиболее объективную информацию, представив ее со всех сторон.

Журналистика – профессия творческая. Как нам известно, определенные виды СМИ работают в развлекательной сфере. Подача информации в газете, журнале, на телевидение или радио значительно отличаются. Если в газете, как правило, больше аналитики, то на радио, наоборот, больше развлекательных моментов (музыка, розыгрыши). Это зависит от лучшего восприятия отдельного вида СМИ. Но даже это не есть поводом для того, чтобы журналист не являлся творческой личностью. Аналитические статьи в газетах и передачи на телевидение есть, но значительно большее количество составляют телевизионные шоу, специализированные передачи, викторины на радио и т. д. Все эти виды деятельности от журналиста требуют креативности и творческого мышления. Это благоприятно влияет на потребителей. Творческие способности журналиста заключаются в нестандартном мышлении, создании оригинальных продуктов деятельности и умении формировать новые образы воображения. Такой же характеристикой обладают и хорошая память (компонент продуктивного мышления), способность предвидения (например, потребности аудитории), скептицизм и самоирония. Одним из главных показателей профессионального журналиста является умение превратить внутреннюю речь в письменную.

Журналист не должен забывать и о профессиональном мышлении. Такое мышление базируется на устойчивом представлении политической, профессиональ-

ной, социальной, психологической и нравственной идентичности членов группы (общества), о ее свойствах как целого. Профессиональное мышление должно главным образом отображаться на деятельности сотрудника СМИ в виде объективности подачи информации, то есть, с отсутствием субъективного мнения или мнения большинства. Профессионал в этой сфере, как правило, обладатель гибкого мышления, умения обобщать понятия и выводить из них новые заключения а также умения с легкостью генерировать идеи (это связано с множеством явлений и понятий в журналистской работы). Немало важно и умение ориентироваться в информационной среде. Если во времена СССР люди верили единичным источникам и мало кто обладал авторской способностью, то в XXI веке возможность написать, опубликовать что-либо есть у каждого. Ориентирование в значимости и верности информации, подача тех или иных новостей напрямую влияет на репутацию как начинающего так и опытного журналиста.

Таким образом, профессия журналиста в наше время, безусловно, очень важна. Работа журналиста главным образом обеспечивает информирование общества о важных событиях в мире а также, дает возможность коммуникату самому определять значимость и формировать мнение о том или другом событии.

Литература

1. Боявленская Д. Б. О предмете и методе исследования творческих способностей // Психол. журн. 1995. № 5
2. Лазутина Г. В. Основы творческой деятельности журналиста. Глава 2 // Учебник для вузов М.: «Аспект Пресс», 2001
3. Виноградова С. М., Корконосенко С. Г. /Ред./ Основы творческой деятельности журналиста. Глава 2 // СПб.: Знание, СПБИНВЭСЭП, 2000 г.
4. Основы теории коммуникации: Учебник /Под ред. проф. О-75 М.А. Василика. — М.: Гардарики, 2003. — 615 с.
5. Журналистика теория и практика этика и правила [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://zhurnalistika.net/> (Дата обращения: 28.10.2016)

ПОД- СЕКЦИЈА 2. Изобразительное искусство.

Тупік В.О.
Київський університет
імені Бориса Грінченка

ДО ВИЗНАЧЕННЯ КАТЕГОРІЇ «АРТ-БУК» У СУЧАСНОМУ МИСТЕЦТВОЗНАВЧОМУ ПОЛІ

Ключові слова: арт-бук, книга, дизайн, художник, графіка
Key words: art-book, book, design, artist, graphic arts

У нинішній культурі широкої популярності набув такий феномен як «Арт-бук», назва якого потребує уточнення, бо є дуже узагальненим і включає в себе досить багато смислових відділків.

Свої витоки значення даного терміну бере з англійської мови, де art – це мистецтво, а book – книга. Арт-бук являє собою серію зображень під однією обкладинкою у вигляді альбому. За тематикою зображення можуть бути пов'язані між собою або взагалі різнитись. Формат таких типів видань зазвичай представлений відповідно формату книги, зручному у своєму використанні.

Важливо зазначити, що завдяки розвитку сучасних технологій традиційна книга відійшла на другий план. Сучасний читач надає більшу перевагу планшетному комп'ютеру, зручнішому та доступнішому у користуванні, або смартфоні. Також це зумовлено компактністю даних пристроїв, їх портативністю, наявністю мультимедійної складової та великим обсягом даних, які можуть міститися в ньому. Ці фактори є переважаючими у виборі між друкованим виданням та цифровим пристроєм. Хоча ще багато сучасних читачів віддає перевагу друкованим книжкам, але все більше, особливо молоде покоління, віддає перевагу інформаційному пристрою. Тому своє подальше життя, книга може мати у вигляді мистецького твору, де переважаючим буде саме мистецька цінність книги.

До «арт-бук» належить кілька різновидів явища. По-перше – друковане видання, альбом, що містить у собі окремі твори образотворчого мистецтва або фотомистецтва, твори конкретного художника або фотографа. Дані видання присвячені мультиплікації, кінематографу, відеоігор і інше. За останні роки зросла популярність таких арт-буків, основною метою яких є реклама. Дані видання набули широкого розповсюдження у розвинених країнах, зокрема в США, країнах Європи, Японії. Такі книжки широко представлені на книжкових ярмарках і виставках. Жодна велика подія, пов'язана з книговидаванням та друком, не обходиться без колекції арт-буків. В Україні таке явище все ще не представлено належним чином, але на початку ХХІ століття ним почали цікавитися українські художники, популяризуючи арт-буки.

По-друге – рукотворні зошити, щоденники мандрівників, оформленні ескізні блокноти, колажі та малюнки, зібрані в один альбом. Такі художні книжки

мають велику цінність для митців, адже в них є можливість утримати в пам'яті важливі моменти життя, творчого його осмислення. Також арт-буки, представленні як творчі зошити, дають можливість для розвитку фантазії та спосіб пошуку творчого натхнення. Широкої популярності набувають друковані видання, в яких наявні творчі поради від художників, цікаві завдання для розвитку творчих здібностей та просто сторінки для творчості. Це блокноти, альбоми, щоденники, в яких сучасні художники відшліфовують свої художні навички. В них представленні різні ескізи, етапи робіт, замальовки ідей художників, які оформлені належним чином. Тобто скетч-бук (чистий блокнот, альбом для замальовок та художніх робіт) стає завершеним арт-буком.

Такі рукотворні книжки, сповнені різних ідей сучасних художників, які ввібрали в себе тенденції зародилось в Америці, де і набуло розвитку. Малювання, колаж, пошук нових ідей у поєднанні з іншими техніками розкриває більші можливості для творчості. Як приклад використання такого методу ілюстрування є ілюстрації Шона Тана "Gari Crew. Memorial", Хенріка Дешера "Richard Wilbur. Runaway Opposite" та багато інших.

По-третє, арт-бук – це рукотворна книга, яка зроблена власноруч та проілюстрована самим автором, у деяких випадках митець може виступати також і автором твору. Такий вид книжок залежить від багатьох факторів: матеріалів та складності виготовлення, концепції твору тощо. Такі арт-буки створюються з різних матеріалів, як то папір, дерево, шкіра, текстиль тощо. Зазвичай технологія створення такої книги перешкоджає масовому виданню або вартість занадто велика для масового виробництва. Дане явище може розглядатись як елітарне, не варто забувати про художню цінність такого видання. Масштабним міжнародним фестивалем в Україні, де представлені такі авторські книжки та ілюстрації, виконані в різних техніках, можна зазначити «Книжковий арсенал». До участі у цьому заході запрошуються вітчизняні та зарубіжні художники, які в більшості працюють саме в популяризації цього напрямку – книги як художнього та мистецького твору, де головна увага приділяється саме її оформленню.

Одним з таких незвичайних арт-буків, який було випущено саме в Україні, став альбом «Скриня. Речі сили» Ця книга присвячена речам, які давно стали національними символами. Рушники, кераміка, вишивка стали основними об'єктами уваги авторів. У створенні книги було використані витинанка, тиснення золотом, друк на плівці, фотоколаж, об'ємне зображення. Авторами книги є Ярина Винницька, Юлія Табенська, Дмитро Осипов, які збирали та обробляли матеріали для книги з усіх куточків України. Ця книга дає уявлення про надбання української культури попередніх століть. Саме тут представлено ті речі, які були важливими для українця і повинні були присутні в кожній хаті, мали сакральне значення. Цей арт-бук є подарунковим виданням, випущеним «Видавництвом Старого Лева».

Не останню роль в сучасному книговиданні відіграє масове виробництво таких книжок з метою продажу. Тому навіть книжки, які виконані вручну з використанням різних художніх технік, оцифровуються для економії при видавництві для масового поширення. Але друкарський станок не може в повному обсязі передати даний витвір, що робить оригінальну книгу унікальною та дорогоцінною.

Усі перелічені види даних книжок об'єднанні під одним терміном «арт-бук»,

що викликає плутанину у трактуванні даної категорії. Якщо розглянути кожен з цих різновидів феномену, можна визначити спільні риси: книжковий формат, перевага ілюстративного матеріалу над текстовим. А також наявні відмінності: матеріал, з якого книга зроблена, особливі художні якості, використання різних технік при створенні. Усі дані види книги не варто об'єднувати під однією назвою. Суттєві відмінності вирізняють ці типи один від іншого, хоча наявні і спільні риси. Кожен з цих видів має право на окреме визнання.

Література:

1. Ратковски Н. Профессия – иллюстратор. Учимся мыслить творчески/ Н. Ратковски. – М.:Манн, Иванов и Фербер, 2012. — 328 с.
2. Винницька Я. Арт-бук «Скриня. Речі сили»/ Ю Табенська, Д. Осипов. – Львів: «Видавництво Старого Лева», 2016. — 156 с.

ПОД- СЕКЦИЯ 1. Акушерство и гинекология

Колесникова Н.Д.

студентка 2-го курсу
ВДНЗУ «Українська медична
стоматологічна академія»

Оленець С.Ю.,

викладач кафедри медичної інформатики,
медичної та біологічної фізики
ВДНЗУ «Українська медична
стоматологічна академія»

АПАРАТНА ДІАГНОСТИКА В ГІНЕКОЛОГІЇ

Ключові слова: УЗД, діагностика, обстеження

Для діагностики захворювань жіночої статеві системи використовуються всі можливості, які може надати сучасна медицина. Лікарі радять відвідувати гінеколога раз на пів року, – це необхідно для того, щоб зберегти здоров'я жінки та своєчасно виявити можливі захворювання, до того як вони стануть причиною серйозних ускладнень.

Метод ультразвукової діагностики став найпоширенішим сучасним методом обстеження внутрішніх органів. На сьогодні УЗД вважається найбільш інформативним і доступним методом діагностики, який не має протипоказань та є абсолютно нешкідливим для організму.

Сонографія (УЗД) – неінвазивний метод обстеження внутрішніх органів за допомогою ультразвукових хвиль. За фізичну основу УЗД вважають п'єзоелектричний ефект. На поверхні деяких монокристалів (кварц) при деформації та під дією ультразвукових хвиль можуть виникати протилежні електричні заряди. Це явище називається прямий п'єзоелектричний ефект. П'єзоелементи (кварцеві монокристали), при подачі на них електричного заряду, випромінюють ультразвукові хвилі. Таким чином, один і той же п'єзоелемент може як приймати, так і випромінювати ультразвукові хвилі. Ця частина називається датчиком (трансдюсером).

Ультразвукова діагностика складається з двох взаємодоповнюючих систем: ультразвукового генератора хвиль та ультразвукового датчика. Розрізняють такі види електронних датчиків:

Лінійні – використовують частоту 5-15 МГц. Переваги: по-перше, повна відповідність досліджуваного органа до положення датчика на поверхні тіла, по-друге, висока роздільна здатність зображення за рахунок високих частот. Недоліки: складність забезпечення повного прилягання трансдюсера до шкіри пацієнта, в результаті чого зображення може спотворюватися, також проблемою стає мала глибина сканування (всього до 11 см), тому такий вид датчиків зазвичай використовується для діагностики поверхнево розташованих структур (щитоподібна залоза, молочні залози тощо).

Конвексні – використовують частоту 1,8-7,5 МГц. Переваги: за рахунок того, що, на відміну від лінійних датчиків, має меншу довжину, лікарю легше досягти повного прилягання конвексного датчика до шкіри пацієнта та уникнути спотворення зображення; великою перевагою також є те, що за рахунок меншої частоти глибина дослідження зростає аж до 25 см, тому такі датчики можуть використовуватись для діагностики глибоко розташованих органів (черевна порожнина, сечостатева система, суглоби). Недолік: у таких датчиків вихідне зображення ненабагато перебільшує ширину самого датчика, тому для більш точної діагностики лікар повинен враховувати цю невідповідність.

Секторні – використовують частоту 1,5 – 5 МГц. Застосовуються переважно для дослідження невеликих ділянок тіла та в ехокардіографії.

Ефект Доплера. Дія ефекту полягає в тому, що від об'єктів, які можуть рухатись, ультразвукові хвилі відбиваються зі зміненою частотою — якщо рух спрямований в бік датчика, то частота збільшується, якщо від датчика — зменшується. Звуки, що йдуть від матки, легко реєструються. На ранній стадії вагітності звук проходить через сечовий міхур. Коли матка наповнюється рідиною, вона сама починає проводити звук. Положення плаценти визначається по звуках крові, яка через неї протікає, а через 9 — 10 тижнів з моменту утворення плоду прослуховується биття його серця. З допомогою ультразвукового дослідження можна також визначити кількість зародків або констатувати смерть плода [1].

Обстеження за допомогою ультразвуку може проводитись двома шляхами: трансвагінально (використовується за допомогою спеціального датчика, який вводиться у піхву) та трансабдомінально (за допомогою геля-провідника). Трансвагінальний метод УЗД вважається найбільш інформативним у порівнянні із трансабдомінальним, оскільки таке обстеження дозволяє оцінити стан органів малого тазу з більш широкого ракурсу, дослідивши при цьому їх будову і функціонування. Також цей метод є відмінним шляхом обстеження жінок, які хворіють на ожиріння т.я. жирові відкладення запобігають ультразвуковому датчику обстежити внутрішні органи. Можна відмітити, що дана маніпуляція є альтернативним шляхом при неможливості наповнення сечового міхура. Трансвагінальний метод ультразвукової діагностики зазвичай комбінують із трансабдомінальним методом для найбільш точних результатів обстеження.

Будь-яке обстеження органів малого тазу починається з трансабдомінального УЗД, яке є більш комфортним. Таке абдомінальне дослідження виконують з використанням лінійних або конвексних портативних датчиків частотою 3,5-7,5 МГц.

Сучасному лікареві необхідно розуміти механізми дії діагностуючих приладів, так само як і розуміти важливість сучасних методів діагностики. Наука не стоїть на місці і кожного дня варто удосконалювати свої знання та навички для того, щоб зберегти здоров'я нації.

ЛІТЕРАТУРА

1. Никитина Ю. М., Труханова А. И. Ультразвуковая доплеровская диагностика в клинике //Иваново: МИК. – 2004. – Т. 496.

Грицюк І.М.

кандидат психологічних наук, доцент
кафедри практичної психології та
безпеки життєдіяльності
Східноєвропейського національного
університету імені Лесі Українки

Магдисяк Л.І.

кандидат психологічних наук,
старший викладач
кафедри практичної психології та
безпеки життєдіяльності
Східноєвропейського національного
університету імені Лесі Українки

ПСИХОФІЗІОЛОГІЧНИЙ РОЗВИТОК ТА ПСИХОКОРЕКЦІЯ ЕМОЦІЙНОГО СТАНУ ОСІБ ПІЗНЬОЇ ЗРІЛОСТІ

Старіння — це проблема, яка має під собою як фізіологічне так, і соціальне підґрунтя. Оскільки супроводжується помітними проблемами зі здоров'ям, погіршенням фізіологічних процесів, призводить до зменшення взаємодії із соціальним середовищем, та усвідомленням мало значущості власного життя та діяльності. Основним фактором зниження фізичної та соціальної активності в даному віці є зниження мотивації, та втрата віри у власні сили та порушення емоційної сфери особистості. Також важливою причиною проблем осіб пізньої зрілості в Україні є низька платоспроможність та залежність від інших осіб. Наша стаття присвячена вивченню психічних та психофізіологічних особливостей функціонування осіб пізньої зрілості та психокорекційних можливостей сучасної психологічної науки.

Ключові слова: психокорекція, пізня зрілість, психосоціальний розвиток, соціальна зрілість, психофізіологія старіння, емоційний стан.

Процес старіння — невід'ємна властивість життя, тобто старість варто розглядати як нормальний природний процес. Але в такому разі потрібно враховувати, що численні зміни в організмі людини під час старіння подібні до певних патологічних процесів.

Старіння – це ще недостатньо вивчений тривалий життєвий процес, який починається із зачаття й описується дифіцитно орієнтованою точкою зору як глибоке протиріччя між регенеративними і дегенеративними процесами, при яких на першому плані знаходиться функціональний стан. За Гроеном старіння є швидше зразком психосоматичного процесу, в якому фізичні, психічні та соціальні аспекти всебічно взаємопов'язані й нероздільні [4]. Розвиток існує впродовж усього життя людини. Засади сучасного дослідження психологічних особливостей дорослої людини закладено Е. Еріксоном у теорії психосоціального розвитку особистості.

Розгортання старіння конкретної людини суттєво залежить від її особистості — настанов, діяльності, образу та змісту життя. Існують природні та патологічні

детермінанти старіння, останні прискорюють старіння та ускладнюють його перебіг. До патологічних детермінант старіння відноситься погана екологія, неправильний стиль життя, шкідливі звички, надмірне переживання стресів тощо.

Щодо соціального аспекту процесу старіння особистості, то проблема відносин батьків та дітей уже досить багато часу турбує людство. Кожна людина виховується в різних сім'ях, під впливом різних сімейних традицій, які завжди вважались правильними, не зважаючи на плин часу та постійні зміни у суспільстві. Кожне покоління, у свій час накопичує ряд правил чи певних життєвих установок, які пізніше старається нав'язати своїм нащадкам. Такі дії досить часто призводять до непорозуміння та бажання дітей якнайшвидше відділитись від батьків та жити самостійним життям.

Емоції та почуття допомагають особистості долати життєві та професійні труднощі, формувати суб'єктивне ставлення до тих чи інших явищ та подій, допомагають налагоджувати контакти з іншими людьми у процесі діяльності, допомагають побудувати цілісний суб'єктивний образ, дають змогу краще зрозуміти внутрішній стан один одного, можуть мотивувати ту чи іншу поведінку людини та ін. Управління емоціями базується на усвідомленні людиною своїх життєвих цілей і співвідношення з ними конкретних цінностей, оцінці значущості подій, здібності до перенесення, позитивному мисленню, вмінні виражати свої почуття соціально прийнятним способом [4].

Емоційні фактори визначають структуру уявлень про себе, і ту схему, за допомогою якої особистість описує поведінку інших. Людське життя пов'язане з постійним проявом емоцій, їх розпізнаванням та маскуванням, адже в їх основі лежить спілкування людей.

Експериментальне вивчення особливостей емоційності, виявили зв'язок з такими якостями та процесами, як: саморегуляція діяльності; комунікативність; специфіка загальної пристосованості, адаптивності в звичайних та в складних емоційних умовах; характер самооцінки; когнітивний стиль [9].

Саме емоції визначають якість життя людини. З одного боку вони можуть у певні моменти врятувати людину, але з іншого боку можуть принести значну шкоду людському здоров'ю. Тому дуже важливо навчитись розуміти свої емоції, щоб життя було більш гармонійне та ефективне.

Найсприятливішим для розвитку особистісної зрілості є рівень взаємозалежності. Він також оптимальний для вияву соціально-психологічної зрілості індивіда, основними показниками якої є його вміння казати правду, відстоювати свою позицію, поєднувати власні комунікативні можливості з вимогами, нормами і правилами поведінки соціального оточення, здатність долати комунікативні бар'єри та розв'язувати конфліктні ситуації тощо. Соціальна зрілість виявляється у громадській, політичній, моральній, естетичній сферах. Її характеризують розвинуте почуття відповідальності, наявність соціального інтелекту (розвинена здатність до розуміння інших людей, передбачення розвитку різних соціальних ситуацій), потреба в турботі про інших людей, здатність до активної участі у житті суспільства, ефективне використання своїх знань і здібностей, конструктивне розв'язання численних життєвих проблем на шляху самореалізації [7].

Б. Ананьев писав: «Вирішальною ознакою зрілості є усвідомлення людиною відповідальності і прагнення до неї, тому що зріла людина відповідає за зміст свого життя в першу чергу перед самим собою, а також перед іншими людьми» [8].

Зрілість є найменш вивченим періодом онтогенезу, для якого характерні найвищий рівень розвитку духовних, інтелектуальних, творчих і фізичних здібностей людини. На цьому етапі виникають специфічні особливості, спонукальної та емоційної сфер особистості, змінюється спосіб життєдіяльності (стосунки у родині, батьківські функції, кар'єра, зміна діяльності, творчі досягнення, пошук нових відкриттів у собі тощо). Як вважав К. Юнг, чим ближче середина життя, тим сильніше людині здається, що знайдені правильні ідеали, принципи поведінки. Однак занадто часто соціальне твердження відбувається за рахунок втрати цілісності особистості, гіпертрофованого розвитку тієї чи іншої її боку.

У зрілості зміни тимчасової перспективи пов'язані з різним відчуттям плину часу, яке може суб'єктивно прискорюватися і сповільнюватися, стискатися і розтягуватися. З віком змінюється цінність часу, виявляється все більш значущим «особистий час» завдяки розвитку самосвідомості, усвідомлення кінцівки свого існування і необхідності реалізувати свої можливості на протязі не такого вже тривалого життя. Психологічний час наповнене подіями, майбутніми цілями мотивами розгорнутої в сьогоденні діяльності [5].

Початок старіння сприймається важко і потребує серйозної психологічної адаптації. Люди знаходяться під тиском стереотипного сприймання середини життя: молодість – це надії, а зрілість – застій і страхи втрати здоров'я. З'являється спрямованість у минуле. Молодість здається наповненою радістю і задоволенням на відміну від справжнього. Іноді спостерігається бажання повернутися в молодість, прожити життя ще раз, не повторюючи зроблених помилок. Через хвороби, які починають серйозно турбувати людину, може сформуватись негативне сприймання життя в цілому, песимізм [9].

Головною ознакою пізньої зрілості є акцентуація на виконання соціальних обов'язків, коли людина відповідає не тільки за себе, але й за інших, і при прийнятті рішення мусить враховувати не тільки свої інтереси, а й інтереси оточуючих (чоловіка / дружини, батьків, дітей, колег). Значна частина чоловіків та жінок у цей період працюють на керівних посадах, тому їх вміння приймати рішення впливає на долі сотень, тисяч людей. І нарешті, пізню дорослість охоплює стадія реінтеграції, коли використання знань і інтелекту знову спрямоване на побутову практичну сферу, люди повертаються до власних інтересів, цінностей, установок.

Е. Сапогова (2001) пише, що для людини періоду зрілості зростати особистісно дуже важливо, передати свій досвід, тобто залишитись у пам'яті наступного покоління, закріпитись своїми поступками, подіями з свого життя, результатами творчості, певними висновками з прожитого. Чим дорослішою стає людина, тим більше вона потребує сприйняття від оточуючих, які бажають вчитись на чужих помилках. Саме тому, не одне століття, відомий конфлікт батьків та дітей, розкриває бажання меншого покоління жити за своїми правилами та прагнення батьків нав'язати свій досвід, не дивлячись на те як швидко змінюється світ та які він диктує правила. Як не дивно, дорослих не завжди турбує сам зміст повчань та настанов, у багатьох випадках вони просто хочуть бути почутими та загальноприйнятими. За певними дослідженнями, особи що реалізували себе у житті, у подальшому знаходять привід для радощів у успіхах та досягненнях своїх дітей та внуків.

Висновок. Психофізіологічні аспекти розвитку осіб, які досягли пізньої зрілості, багато в чому залежать від фізичного стану, та все ж найбільш значимою є під-

тримка та любов рідних та близьких, а також вчасне надання медичної та психологічної допомоги. Для психолога не має значення вік клієнта, важливо якими емоціями та почуттями він наповнений, чи зуміла ця людина наповнити своє життя позитивними емоціями, чи бачить вона смисл майбутнього життя.

Література

1. Грицюк І.М. Біохімічна специфіка центральних механізмів емоцій та їх вплив на здоров'я особистості // І.М. Грицюк //36. наукових праць Проблеми сучасної психології Кам'янець- Подільського національного університету імені Івана Огієнка. Випуск 31– Кам'янець-Подільський: «Аксіома», 2016. – С.48-57
2. Долинська Л.В. Геронтопсихологія: Практикум. Хрестоматія: Навч. посіб./ Л.В. Долинська, Л.М. Співак – К.: Каравела, 2012. – 240 с.
3. Ильин Е.П. Психология взрослости / Е.П. Ильин – СПб.: Питер, 2012.– 544 с.
4. Коцан І. Я. Проблеми сучасної психофізіології: курс лекцій: навч. посіб.: [для студ. ВНЗ] / І. Я. Коцан, О. П. Мотузюк, І. П. Кузнецов. – Волин. нац. ун-т ім. Лесі Українки, Біол. ф-т, Каф. фізіології людини і тварин. – Луцьк: РВВ ВНУ ім. Лесі Українки, 2010.– 184
5. Кулагіна І. Вікова психологія: Повний життєвий цикл розвитку людини / Кулагіна І. Колюцкий В. – СПб.: Ранок, 2001. – 159 с.
6. Магдисюк Л. І. Когнітивні прояви психологічної готовності осіб пізньої зрілості до виходу на пенсію / Л. І. Магдисюк // Наукові записки. Серія «Психологія і педагогіка». – Острог, 2014. – Вип. 28. – С. 118–126. – Темат. вип. «Актуальні проблеми когнітивної психології».
7. Орбан-Лембрик Л.Є. Соціальна психологія [Текст]: посібник / Л. Е. Орбан-Лембрик. – К.: Академвидав, 2003. – 446 с.
8. Вікова та педагогічна психологія: [Навч. посіб.] /О. Скрипченко, Л. Долинська, З. Огороднійчукта ін.– К.: Просвіта, 2001.– 416 с.
9. Юнг К. Воспоминания, сновидения, размышления / К. Юнг – Киев: «Каравела», 1994.– 232 с.

SEKCJA 23. Filozofia. (Философские науки)

Балинченко С.П.

кандидат философских наук, доцент
Черновицкий национальный университет
имени Юрия Федьковича

Svitlana Balinchenko, PhD

Yuriy Fedkovych Chernivtsi
National University

COMMUNICATIVE SELF-IMAGE TRANSFORMATION AS A FORM OF OTHERNESS SHIFT

Ключевые слова: коммуникация, Другой, Чужой, игнорирование, диалогическая ответственность

Key words: communication, Other, Alien, ignoring, dialogic responsibility

The modern investigations in the otherness field are focused on studying the means and intentions connected with the informational self-defense mechanism of ignoring meanings, subjects, insights, influences and conclusions rather than their deriving from the informational flow for further reflecting.

This nonreductionist and nonphysicalist approach is suggested as an alternative one, aimed at understanding evolution of mind under the evergrowing informational pressure nowadays, and thus the project on interdisciplinary investigating the cognition potential of ignoring and its further social-cultural impact.

Actors of communication face the problem of “decoding adequacy” while standing against dissolving in the chains of random informational conditions transformations. This results in several aspects of ignoring: ignoring similarities and on the basis of similarities, ignoring differences and on the basis of differences. It serves both as a personal self-defense mechanism in the informational hypertension and as the means for interpersonal, cross-cultural and interstate communication emerging in the overloaded informational space. The means can be either destructive or constructive due to the labels and mythologemes, as well as due to successful or less successful overcoming of the traps and obstacles in the process of building common communicative space.

For instance, destructive ignoring is the result of omitting the relevant information. It points out the distortions between different levels of abstractions. It can be connected with the labels and mythologemes reflecting some term or aspect of traditional social-cultural importance. For example, ignoring of facts is closely connected with the label “Everything should be proved” and the mythologeme: “Need for evidence”, thus forming intentional gaps and possibly leading to mass intentional shift as that resulting from propaganda.

The significance of the investigation is two-way one as it is aimed at altering the approach focus from coding to ignoring in viewing cognition through the intentional shift resulting from the excess informational pressure; and the second perspective is to regard ignoring mechanisms and their faltering during evaluation of social reality. This study may

reveal the methods of counteracting hybrid war, in addition to its academic research value.

Under the pressure of information, a person is transformed into *Subiectum Neglegens*, multidimensional specifics of which is in time-binding and correlating form, meaning and intention in the informational flow. It serves both as a personal self-defence mechanism in the informational hypertension and as a new communicative means. These are the means that can be either destructive or constructive due to the labels and mythologemes, as well as due to successful or less successful overcoming of the traps and obstacles in the process of building common communicative space.

The means having been considered, there emerges question on the common points between the problems of responsibility and ignoring. The problem can be formulated as following: Can Cain problem, outlined by E. Levinas ("I am not my brother's keeper") be resolved in the context of overcoming ignoring?

And in this perspective, understanding of cross-cultural communication as an exchange of social-cultural information between the actor and the recipient forms the basis of symmetrical concept containing two main models: "I-and-the-Other" and "I-and-the-Alien" (positive or neutral relations versus strained and suspicious ones). They differ in the measure of interdependence and responsibility of the subjects mentioned but nevertheless the models show the instrumental approach towards the phenomenon of intercultural communication. In this context it equals the adaptation to the common social-cultural space: decoding and assimilating the given information while trying to offer some codes specific for the society.

E. Levinas gives the construct of the relations between the subjects as those separated not only ontologically but by means of the Third that differs entirely from the Other and the Alien. The Face of the Third in terms of total responsibility results in breaking the locked and limited space of symmetrical intercultural exchange making it impossible for the actors of the communication to assimilate and ignore the impact of their intentions and common decisions on the subjects beyond the concrete communicative situation, space and time, thus overcoming the pressure of totality.

The mythologemes of Unity, Alien, Victim, Ideal Order are those forming the self-image of both the actor and the recipient with further reference to We-group or Other-group on the basis of the stereotypes. Demythologization may lead to Otherness shift when an Alien can be regarded in terms of communicative responsibility involving the Third as the measure for both actions and absence of the latter. It is still possible to be irresponsible of someone unknown and thus potentially dangerous due to the fragments absorbed from the informationally overloaded felt-like communicative space of modern mass-media. But the category of Alien shifts greatly owing to the slightest intention of knowing the context of the suggested fragments through an attempt of critical thinking.

This way Otherness becomes the categorical space of personal choice as adding or ignoring the mythologemes about the other actors in the private screen of knowledge forms the extent of responsibility possible for widening the scope of We-group without having to skip the communicative needs and intentions important for the actor self-loaded with the responsibility mentioned.

References:

1. Bauman, Z. (2000). Am I my brother's keeper? *European Journal of Social Work*, 3(1), P. 5-11.

2. Face to face with Levinas. (1986). Edited by Richard A. Cohen. New York: State University of New York Press.
3. Лях В.В. Ціннісні орієнтації інформаційного суспільства: дух свободи і креативності // Ціннісні орієнтації сучасного інформаційного суспільства, 2013. С. 40-59.
4. Taylor, Ch. (1991). Malaise of Modernity. Toronto: House of Anansi Press.
5. The Levinas Reader (1989). Edited by Sean Hand, Oxford: Basil Blackwell Ltd.

Грабовська І.М.

кандидат філософських наук,
старший науковий співробітник
Центру українознавства
філософського ф-ту КНУТШ,
Київ,

Талько Т.М.

кандидат філософських наук,
доцент к-ри філософії ДНУ,
м. Дніпро

ДЕЯКІ РЕАЛІЇ «ЄВРОПЕЙСЬКОСТІ» СУЧАСНОЇ УКРАЇНИ У ГЕНДЕРНОМУ ДЗЕРКАЛІ

Ключові слова: гендер, Україна, європейський вибір, гендерне насильство, гендерна грамотність, тренінги, молодіжна аудиторія.

Шістнадцятий рік поспіль 25 листопада світова громадськість на чолі з ООН відзначає Міжнародний день боротьби за ліквідацію насильства над жінками. У зв'язку з цією подією Організація Об'єднаних Націй запустила у 2016 році інформаційну кампанію «16 Днів Активізму» проти гендерного насильства. В межах цієї кампанії в низці великих міст України відбувалися зустрічі та тренінги, які проводили представники/ці ООН. Ці заходи були спрямовані на поглиблення «гендерної грамотності» населення. Відбувалися такі зустрічі переважно в молодіжних аудиторіях, зокрема, провідних вузів України. Зустрічі цікаві, добре організовані. Та не меншу, якщо не більшу, цікавість, а частіше – просто сором і сум – викликала реакція української молодіжної аудиторії. Адже, що можна було подумати про рівень обізнаності українців з реаліями сучасного світу, коли на запитання модераторки тренінгу «Хто такі суфражистки?» студенти одного з центральних вузів великого промислового міста України відповіли буквально дослівно наступне: «Это женщины неприличной профессии». Щоб, цікаво на заяву «просунутої» студентської аудиторії сказали такі всесвітньо відомі особистості, громадські діячки/чі, як Абігейл Адамс, Мері Волстонкрафт, Френсіс Райт, Жорж Занд, Сара М.Грімке, Маргарет Фуллер, Джон Стюарт Мілль, Генрік Ібсен, Август Бебель, Клара Цеткін, Вірджинія Вулф та багато хто з інших видатних особистостей, які не лише підтримували рух жіноцтва за рівні права з чоловіками, насамперед, боротьбу за виборче право для жінок, але й були самі активними суфражистками/тами. Бо саме боротьба за рівні виборчі права й породила таке явище, як суфражизм [1].

Не менше занепокоєння викликає і гостра реакція несприйняття будь якої розмови про рівність жіночих і чоловічих прав та обов'язків у сім'ї з боку певної частини української чоловічої аудиторії. У західних експертках, мабуть, виникає шок від заяв з боку студентів про те, що такі теми не потрібно обговорювати, бо «у нас це не прийнято», і демонстративне грюкання дверима. Адже сучасна людина і толерантність до думки Іншого – це не просто бренд Європи, це і є ота сама Європа, до якої

українцї так прагнуть..А коли такі рєчї роблять ще й студенти-юристи, то про яке подолання насилля в соціумї може йти мова? При такому рівні свїдомостї щодо права жїнки на власний вибїр та домінуванні традиційних стереотипів не дивно, що абсолютна більшість жінок-убивць у країні сидять саме за вбивство домашнього насильника. Адже вони вирішили свою страшну проблему у спосїб, на який їх підштовхнуло суспїльство своїм «закриванням» очей на внутрішньо сімейні трагедїї із знущанням та насиллям над жїнкою.

Ще на початку 2000-х українські юристи стали посміховиськом для усього цивїлізованого свїту, ввівши в законодавство поняття «віктимна жїнка». Віктимна, тобто така, що сама проковує на насильство над нею. Простїше кажучи, тебе згвалтували? Сама винна, бо одягла занадто коротку спїдницю! Вже тоді міжнародна спїльнота «вносила правки» у голови наших законодавців. Проте, і нещодавно законотворці вже на рівні Верховної Ради України відзначились тим, що провалили закон проти насильства у сім'ї, який, до рєчї, стосується не лише жінок, а й усіх членів родини, продемонструвавши при цьому взагалї нерозуміння гендерної проблематики. А може це й не просто «їнтелектуальна невинність» та елементарне неволодіння проблемою, а внутрішні переконання щодо «блюденія скреп», тобто, ті свїтоглядні настанови й особистісні переконання, які роблять європейськість України умовною.

Специфіка сучасної європейської цивїлізації загалом та державної системи європейських країн зокрема базується вже давно на принципі паритетного (рівного) задїяння людського капїталу соціуму, отже, сучасна європейська та американська демократія неможлива поза соціальним внеском жіноцтва у спїльний розвиток країни. І це не «помічниці», «берегинї», «розрадницї» і «жертвнї жїночки». Це – повноцїнні дїячки в політичному та культурному просторї власної країни, які керують нею чимало років (Маргарет Тетчер, Ангела Меркель, Даля Грїбаускайте, наприклад), є її їнтелектуальним скарбом як вчені, мисткинї, керівницї бізнесу. В Україні ж, внаслідок, зокрема, і неподоланої народницької їдеологїї, яка навряд чи здатна «впоратись» з реалїями сучасного свїту, роль жїнки завжди намагаються звести все до тїєї ж одїозної «помічниці чоловікові». Навїть таке унікальне явище, яким є волонтерський рух у країні, що знаходиться у станї гібридної вїйни (а волонтерський рух в Україні – це насамперед заслуга українського жіноцтва), намагаються втиснути у прокрустове ложе все тих же народницьких мїфів про берегинство та помічництво, вихолощуючи тим самим його справдї революційне і креативне значення для життя українського сучасного соціуму. На нашу думку, таке цїлком самостїйне і самодостатнє явище, як волонтерство, що насправдї породило реальне громадянське суспїльство в постколонїальній країні перехїдного типу і тим самим «підштовхнуло» цю країну до реального самостїйного їснування, не можна втискувати у мертві рамки принципу «допомогла і пішла». Але це велика окрема тема.

Повертаючись же в «аудиторїю», де ООН проводить гендерний тренїнг, варто задати питання українському Міністерству освїти: «Чи отакий «гендерний лїкбез» не пора запровадити хоча б у виглядї окремих спеціальних курсів в українських вишах, щоб не червонїти від сорому перед європейськими колегами?» Міністерство вустами свого міністра і спїкерів доводить, що система вищої освїти в Україні базується на застарїлих гуманїтарних (насамперед) курсах, непотрїбних або мало потрїбних студентству дисциплїнах. Та гендерна проблематика належить до сфери гострих

зацікавлені молоді. Адже студентство надзвичайно цікавиться питаннями взаємодії між статями у найрізноманітніших аспектах даної теми: від філософії фемінізму до історії людської сексуальності. Світовою гуманітаристикою напрацьовані ґрунтовні розвідки з даної проблематики [2]. Ця тематика може викликати гострий спротив, але точно не залишає аудиторії байдужими. До того ж, якщо вже українська система освіти має стати європейською, то у всіх провідних вузах західного світу в цілому обов'язково читаються курси по фемінізму та гендерній тематиці.

Література:

1. Грабовська І. Суфражизм / Ірина Грабовська // Світова історія: ХХ століття. Енциклопедичний словник. – Львів, 2008. – С. 787.
2. Див. напр.: Брандт Г. Философская антропология феминизма. Природа женщины / Г. Брандт. – СПб.: Алетейя, 2006. – 160 с.; Елштайн Дж. Б. Громадський чоловік, приватна жінка. Жінки у соціальній і політичній думці / Дж. Б. Елштайн.. – К.: Вид. дім «Альтернативи», 2002. – 344 с. та інші.

Стукалова Т. Г.

ст. викладач

кафедри соціально-гуманітарної освіти

КЗ Сумського обласного інституту

післядипломної педагогічної освіти

ПРИНЦИПИ ГРОМАДЯНСЬКОГО ВИХОВАННЯ МОЛОДОГО ПОКОЛІННЯ В КОНТЕКСТІ РОЗВИТКУ СУЧАСНОГО СУСПІЛЬСТВА

Початок XXI століття приніс для нашої держави ряд випробувань, які негативно впливають на моральні цінності особистості: соціально-економічне становище українського суспільства, зниження рівня життя більшості населення, його розшарування, знецінення традиційних моральних норм і цінностей, пропаганда жорстокості, бездуховності, насильства, невизначеності в оцінці подій історичного минулого українського народу.

Одним із ключових викликів, які сьогодні суспільство ставить перед освітою є забезпечення оптимального балансу між локальним та глобальним, з тим, щоб людина, формуючись як патріот своєї країни, усвідомлювала реалії глобалізованого світу, була здатна жити і діяти в ньому, нести відповідальність за нього, бути, по суті, не тільки громадянином своєї країни, а й громадянином світу.

Сучасне громадянське суспільство неможливе без високоінтелектуальної і глибоко духовної людини – громадянина своєї держави. Формуванню саме такої особистості сприяє громадянське виховання.

Аналіз досліджень окресленої проблеми доводить висновку про наявність нормативно-правової та теоретичної бази щодо громадянського виховання підростаючого покоління. Так, концептуальні засади означеного напрямку виховної роботи висвітлено в працях В. Андрущенко, І. Беха, М. Боришевського, О. Вишневецького, П. Ігнатенка, А. Капської, О. Киричук, В. Огнев'юка, В. Поплужного, М. Рагозіна, В. Струманського, В. Сухомлинського, О. Сухомлинської, К. Чорної. Різним аспектам розв'язання проблеми громадянського виховання учнів загальноосвітніх шкіл присвячено низку сучасних досліджень (О. Бенца, П. Вербицька, Н. Дерев'янка, Ю. Завалевський, П. Кендзьор, У. Кецик, Л. Корінна, О. Кошолоп, О. Красовська, Л. Рехтета, М. Рудь, М. Шимановський). Значення формування громадянської зрілості в майбутніх педагогів розкрито в працях Т. Мироненко, Н. Самохіної.

Актуальність громадянського виховання зумовлено рядом проблем, які зараз переживає українське суспільство:

1. Виховання рис громадянськості не може бути проблемою тільки педагогічних колективів, це є проблема цілої держави;
2. Інтегрованість політичної, правової, соціальної, духовної складових громадянського виховання;
3. Зниженням правових та соціальних показників суспільства, політична нестабільність, штучне регіональне розмежування.

Як зазначає, Федорова С. Л. одним із головних завдань громадянського виховання має бути розвиток патріотизму – любові до свого народу, до Батьківщини, до її національних героїв та історичного минулого [4,с.39].

Г. В. Корж вважає громадянське виховання пріоритетним напрямком національно-патріотичного виховання, на основі конституційного патріотизму як гранично регулятивної ідеї, яка передбачає дотримання рамок Конституції держави, повагу до прав і свобод людини [2,с. 148].

Отже, усвідомлення себе громадянином –патріотом України, частинкою великої нації із славетною історією, повинні стати провідною темою у виховному процесі підростаючого покоління.

Тому саме, освіта повинна стати осередком формування громадянина України, взяти на себе відповідальність за виховання патріотизму та національної свідомості у підростаючого покоління, спираючись на нову Концепцію національно-патріотичного виховання дітей та молоді, як основи консолідації суспільства та зміцнення держави.

Метою національно-патріотичного виховання є формування у молодого покоління високої патріотичної свідомості, почуття вірності, любові до Батьківщини, турботи про благо свого народу, готовності до виконання громадянського і конституційного обов'язку із захисту національних інтересів, цілісності, незалежності України, сприяння становленню її як правової, демократичної, соціальної держави [3]

Національно-патріотичне виховання молоді реалізується у досягненні таких основних виховних завдань:

- формування духовних цінностей громадянина: почуття патріотизму, національної свідомості, любові до української народу, Української Держави, рідної землі, родини, гордості за героїчне минуле і сучасне; вшанування національної пам'яті;
- виховання правової культури, поваги до Конституції України, законів України, державної символіки – Герба, Прапора, Гімну України та історичних святинь, демократичних цінностей;
- виховання гідності і здатності протидіяти проявам несправедливості, жорстокості, аморальності, правопорушень, бездуховності, антигромадської діяльності.

Таким чином, громадянське виховання – це процес формування громадянськості як інтегрованої якості особистості, що надає людині можливість відчувати себе морально, соціальне, політичне, юридичне дієздатною та захищеною. Воно покликане виховувати особистість чутливою до свого оточення, долучати її до суспільного життя, в якому права людини виступають визначальними.

Аналіз наукових джерел, дозволяє виділити принципи громадянського виховання, які впливатимуть на формування особистісних рис громадянина України:

- гуманізації та демократизації, які означають рівноправність учасників виховної взаємодії, їх взаємоповагу, діалогічність, відкритість до сприймання громадянських цінностей: ширості, доброти, справедливості, доброзичливості, милосердя;
- самоактивності й саморегуляції, які сприяють розвитку суб'єктивних характеристик, формують здатність до критичності й самокритичності, до

прийняття самостійних рішень, вироблення громадянської позиції, почуття відповідальності;

- системності, що передбачає гармонійне вживання нових якостей у структурі особистості;
- комплексності й міждисциплінарної інтегрованості, які передбачають поєднання навчального й виховного процесів, зусиль різних інституцій – сім'ї, школи, громадських спілок, дитячих, молодіжних самодіяльних об'єднань;
- наступності та безперервності, які полягають в етапності виховання, на кожному з яких ускладнюються й урізноманітнюються зміст і напрями розвитку утворень, які становлять цілісну систему громадянських чеснот особистості;
- культуровідповідності, що означає єдність громадянського виховання з історією та культурою народу, його мовою, народними традиціями та звичаями, які забезпечують духовну спільність, наступність і спадкоємність поколінь;
- інтеркультурності, в основі якого лежить інтегрованість української та загальнолюдської культури. Полягає у забезпеченні передумов для формування особистості на національному ґрунті, її відкритості для інших культур, ідей та цінностей. Лише така особистість здатна зберігати національну ідентичність, бо усвідомлює національну культуру як невід'ємну складову культури світової.

Отже, сьогодні відбувається активний захист існування української незалежної держави, забезпечення її стабільного розвитку, водночас триває процес формування громадянського суспільства, а це передбачає пріоритет людини і нації, тому громадянське виховання покликане відтворити в українському суспільстві почуття істинного патріотизму як духовно-моральної та соціальної цінності, сформувані у молоді громадянсько-активні, соціально значущі якості, які вона зможе проявити в усіх видах діяльності.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Громадянин – Держава – Громадянське виховання. Антологія / Упорядник М.П. Рагозін і О.В. Сухомлинська. – Донецьк: Донбас, 2004. – 262 с.
2. Корж Г.В. Національно-патріотичне виховання: соціально- політичний та етнічні виміри / Г.В. Корж // Гуманітарний вісник Запорізької державної інженерної академії: зб. наук. пр. / Запоріз. держ. інж. акад. – Запоріжжя, 2011. – Вип.45. – С. 148-156.
3. Концепція національно-патріотичного виховання дітей та молоді [Електронний ресурс] // Міністерство освіти і науки України: [офіц.сайт]. – Текст дані. – Київ, 2015. – Режим доступу: [http:// mon.gov.ua](http://mon.gov.ua)
4. Федорова С. Л. Громадянське виховання особистості [Текст] / С.Л. Федорова // Виховна робота в школі. – 2005. – №11. – С. 39-41.

WHAT YOU NEED TO QUALITY TRAINING CURRENT ENGINEER

Abstract: *this article examines the role of philosophy in contemporary society. Discusses the value of philosophical knowledge in education as the main component of the spiritual and moral upbringing. Also revealed the role of philosophy in training.*

Keywords: the importance of philosophy, modern education, spiritual and moral education

Modern society is experiencing a new stage in its development, characterized transformation in all spheres of life. In this regard, there is a need for highly qualified specialists who will contribute to the further development of society. Modern education in higher education institutions requires knowledge of technical subjects and Humanities, as it is aimed at training a particular style of thinking that allows to go beyond their professional sphere. Important among these items is philosophy, because philosophical knowledge helps a person to form a highly cultured person with competitiveness-the ability of a market economy. Philosophical knowledge gives rise to a General methodology of professional activity. Students need to see the place of his specialty in the structure of society. This philosophy provides a holistic view of the world, specifying in it the place of man. It helps the individual to learn new information, adapt to new information and technical paradigms, and causes a desire to educate themselves and activates intuition [1]. Nowadays, however, the philosophy is not always one-digit, at the same time, no one specialty that has not studied philosophy. So in my work I try to prove the value of philosophical knowledge in contemporary society.

Philosophy considers the problem of the meaning of life and human activities. According to René Descartes the human mind controls the method, which contains certain rules. In his work "Rules for the management of the mind," he said, "For researches of the truth of things necessary method." In this work R. Descartes explained his understanding of method: "Under method I, I mean reliable and light on rules, strictly co-blyda that people will never accept anything false as true, and not spending in vain any effort of the mind, but always step-by-step increasing knowledge, will come to the true knowledge of all that he will be able to learn" [2]. Thus, due to the methodological potential of philosophy that shape the process of learning really-STI, one is freed from delusion, aware of his real capabilities and implementing them in life. All the problems of philosophy takes a person's life to help him develop as individuals through the tough moments and succeed Philosophical knowledge is a constant movement of thought, the desire to change something in yourself, in other words is the motivation to work on ourselves to become better. Thus, philosophy shapes a person's worldview throughout his life, correcting and complementing it. In addition, the philosophy produces in man the desire to search for truth. Philosophical knowledge is the main co-tavlaya the modern man who wants to live like a car and committed themselves freely to build their lives, not pre-rotating a puppet [3].

Thanks to philosophy, it becomes easier to study other disciplines, as philosophy teaches people to think, which is an important factor in the study of any items. For example, in

the study of mathematics you must be able to reason logically, find patterns, summarize, analyze, etc. All of this teaches us philosophy, so it greatly facilitates the process of learning mathematical principles. TA-Kim way, philosophy helps in understanding different disciplines. No wonder Aristotle in his "Metaphysics" argued that philosophy is the single most advanced form of theoretical knowledge, and called it "the highest good and the highest good" [4]. Students of higher educational institutions argue that the study of philosophy is a great way to learn the history of science in Europe [3]. Philosophy has always been closely linked to creative and scientific activity of man. Its significance in our time is evidenced by the fact that many modern scientists no matter what area is their specialty appeal to philosophical knowledge, to find answers to many questions. The dismissive attitude of some people with respect to it is due to insufficient knowledge of how the philosophy and science.

It is impossible not to draw attention to the importance of philosophy in the training of technical specialists. In modern society, engineering education determines the success of the development of the whole country in connection with scientific and technological progress. The challenges facing engineers these days, require complex solutions, comprehensive and fundamental approach, its activities, philosophy plays a big role. In addition, an important component of the region is its-responsibility and adherence to ethical standards and requirements. Modern technology plays a leading role in the development of society, so the engineers creating the new car should be aware of the possible consequences of their activities. When designing new equipment the important role played by aesthetic requirements. They meet the spirits nye the needs of the people, in addition, if you follow the esthetic standards can increase economic effect. For example, a designer approach to the design of jobs improves performance. Given the human characteristics of color perception in its activities, the engineer can save energy: "technology of production enterprises of Japan and the United States are painted in bright colors, thereby significantly decreasing the cost of lighting". Thus, engineering involves both technical and humanitarian knowledge. Thus, modern engineers to properly evaluate their activities, should be able to use in their work a broad philosophical approach. Forming performance is about technique, philosophy sees it as the most important component of the development of modern society, emphasizing its characteristics and defining its interaction with other areas of human activity. At the end of the XIX century by the famous Russian engineer and philosopher P. K. Engelmeier wrote: "in short, technology is only one wheel in the gigantic clock of the human community. The internal structure of this ring explores the technology, but it still can't go beyond my limits and find out the position of this wheel, and its function in the overall mechanism. This task can execute only the philosophy of technology." Also in the future, some engineers perform a social function as a leader, so he must create in himself the managerial culture: the ability to communicate with the team, which he directs, and to create conditions for development of creative potential of their personalities. The role of the engineer as a Manager lies in its ability to creatively solve technical problems, as well as the ability to unite and rally the team to achieve the goals. Its success depends on the education, breadth of Outlook, a culture of dialogue and compliance with the rules and regulations of his office and managerial ethics. In connection with the rapid development of society, the engineer must possess the relevant knowledge to meet new challenges and to follow the innovations in their professional activities. All of these tasks helps to solve this philosophy, as it is a tool for developing a broad Outlook, which helps future specialist to master the basic laws of technological progress and to anticipate its future direction. Therefore, quality education

in any specialty should not be limited to nicelatest only her profile objects, it must include a course in the Humanities, including philosophy, as it allows graduates of higher institutions in the future to solve the pressing problems of modern society and thereby to successfully conduct their practices [5].

As an academic discipline philosophy is a body of knowledge that must be learned by the students. However, the main over-giving is to improve the thinking process of the student, to create the conditions in which he is to learn to think, not just absorb information [6]. Humanitarian training of students, pays great attention to the problems of communication between people. The most important goal of modern education is the formation and development of culture of human communication. Therefore, the role of teaching methods, which focused us on the interaction between student and teacher. Dialogue plays an important role in the learning process, as it affects the nature of human thinking, developing his creative communication skills. Communication between teacher and student is a prerequisite for the formation of a future specialist, as it has a significant impact on his quality training [7]. For example, remember the teaching method of Socrates. In the study of communication problems Socrates attached great importance to dialogue. His disciple Plato, speaking in "Fedra" on the art of Socrates is to persuade people in the dialogue process, said that the book cannot replace a conversation with the man, as it is only an imitation of real dialogue. Dialogue is the search for truth, the art of man to talk and prove their point of view. It develops directly in the process of communication between people. The Socratic method many times proved its uniqueness in the conduct of various disputes, so it is very popular nowadays. It is the ability of a person to build a logical chain of their thoughts so that to get his opponent to agree with every opinion throughout the dialogue. Convincing his interlocutor, Socrates could Shu-cha to prove his loyalty and his point of view. However, he always maintained that wisdom is a skill that is based on justice and virtue. The main features of the Socratic method lies in the accurate understanding of the ultimate goal of dialogue, logically constructed chain of thoughts and arguments, ability to convince and achieve the ultimate goal of the dialogue. Thus, Socrates through the dialogue forced, fitting their pupils to think, as he did not give them the truth and knowledge in finished form [8]. The emergence of his own thought is the main feature of the upbringing of creative abilities of the new generation. Philosophy teaches methods of research, analysis, and transformation of reality, as well as the ability to use these methods. This ensures efficient activities of the future specialist in any sphere of social production. In the process of studying philosophy, the student must not only think, but to be able to understand and accurately Express their thoughts [6].

One of the main problems of modern society is the crisis of spiritual values of man, which affected all spheres of its activities. Nowadays most people aspire to material wealth, while losing the richness of the soul that leads to his moral OPU-storenew. Mainly a spiritual crisis is reflected in the upbringing and education of the new generation, for which the society is every day losing its spirituality [9]. In people with low General cultural values, there is no flexibility of thinking, in addition they are characterized by low culture of speech, due to weak command of the native language and inability to properly articulate their thoughts. All these qualities will effectively have a large negative impact on the level of professional culture of future specialists [7]. Philosophy plays a major role in the solution of this problem, as it brings to the fore the General human-cal qualities: morality and ethics. It gives man a moral way of development. Philosophy shapes people's worldview, teaching them important qualities of

man: kindness, justice, honesty etc. It determines the degree of humanity in the relationship of people to nature, society, politics, Economics, etc [3]. Great importance in overcoming the spiritual crisis is played by the ideas of philosophers who call to follow the spiritual traditions of the past. For example, Russian philosopher V. S. Solovyov, all life worked on the problems of nature-nomic development of society, the basic concept of ethics is considered good as a primary property of human life. Goodness is inherent in the nature of man, so the meaning of his life lies in service of good. The main purpose of life Solovyov believed the approach of man to God through moral education and improvement. The work of V. S. Solovyov true today, as the works of any other philosopher. The main goal of modern society is the formation of spiritually-moral qualities of the younger generation, since spiritual education is part of the wealth of the whole country. Thus, the education of spiritually-moral qualities of the new generation should be an integral part of the learning process. Teachers need to purposefully develop the spiritual qualities of the students who contribute to their improvement. Moral vos-nutrition specialist affect its social significance in society, thus determining its relevance [9].

Philosophy is a historical-social knowledge, which is closely linked to people's lives and is constantly evolving along with it. The role of philosophy over time is changing, and its "eternal questions" take on a new meaning. Each generation in its own way creates the appropriate worldview, developing the theory of future development, and philosophical knowledge provides them with a holistic view of the right-dimensional image of the world, it is directed against the decline of civilization and culture. The philosophy is closely linked with our life and engaged in the study of human existence. The need for philosophical knowledge as the way of perceiving the world and metropolitane in modern times ve-Lika like never before. This is because from a spiritual bodied of the society depends on overcoming the current crisis of human values [6].

Thus, philosophy will never lose its value, people will always turn to it to find answers to many questions that they face in their everyday life. Philosophical knowledge of the society is necessary for its further development and preservation do javnih of human values.

Literature

1. Fedotova L. F. Humanization of education as a necessary part of further training of graduates of technical HEI//international scientific-practical conference "Modern culture of communication. Socio-cultural processes in the modern world." – Saratov, SGTU. 2015. P. 111-116.
2. Merchants V. I. Philosophy and methodology: a tutorial. – M.: Aspect-press, 1996. – 398 p.
3. Fedotova L. F. the Role of philosophy in high-quality training of technical specialists // Modern scientific researches and innovations. 2015. No. 5. [Electronic resource]. URL: (date accessed: 31.05.2015). – S. 59-66.
4. Miroshnikova G. A., the Increasing role of philosophy in the modern world [electronic resource] // Topical issues of social Sciences: co-ciology, political science, philosophy, history. 2012 Electron. data. URL: <http://sibac.info/conf/social/xviii/30035> (accessed 10.11.2016).
5. Belyaev V. P. do I Need a philosophy of engineering? // Scientific Bulletin of MSTU-CA. – 2008. – No. 129. – S. 152-154.
6. Sindeeva E. A. the Role and importance of philosophy in modern education system // international journal of experimental education. – 2012. – No. 10. – Pp. 85-86.

7. Fedotova L. F. Humanization of education and the interactivity as essential for the development of quality systems training specialist // Modern scientific researches and innovations. 2015. № 4 [Electronic resource]. URL: <http://web.snauka.ru/issues/2015/04/51792>
8. Knorring V. I. the Theory, practice and art of management: textbook for universities. Ed. 2-e, Rev. and extra – M.: Norma, 2001. -528 p.
9. Fedotova L. F. thinkers of the past on moral and spiritual bodied NII youth // XVI international scientific-practical conference «Integration of science and practice as a mechanism for effective development co-temporary society» (June 30, 2015). – Moscow: Institute for strategic studies, 2015. – P. 104-108

Макухин П. Г.

Кандидат философских наук.

Омский государственный

технический университет,

кафедра «Философия

и социальные коммуникации»,

г. Омск, Россия.

**ПОПЫТКИ РЕАБИЛИТАЦИИ УЧЕНИЯ О ЦЕЛЕСООБРАЗНОСТИ
В СОВРЕМЕННОМ ЕСТЕСТВОЗНАНИИ БЛАГОДАРЯ АНТРОПНОМУ
КОСМОЛОГИЧЕСКОМУ ПРИНЦИПУ: ТЕЛЕОЛОГИЯ ИЛИ ТЕЛЕОНОМИЯ?
(НА МАТЕРИАЛЕ СОВРЕМЕННЫХ РОССИЙСКИХ ДИСКУССИЙ)**

Ключевые слова: «сильный» антропный принцип, целесообразность, телеология и/или телеономия, человек и Вселенная, наука и религия.

Объектом нашей статьи выступает учение о целесообразности, а предметом – попытки реабилитации указанного учения в науке, начиная со второй половины XX в., в связи с вхождением в естествознание такой идеи, как антропный принцип. Обратившись к современной российской философской энциклопедической литературе, находим такое определение понятия «целесообразность»: «соответствие явления или процесса определенному (относительно завершенному) состоянию, материальная или идеальная модель которого представляется в качестве цели» [1, 314]. Соответственно, философское «учение о целесообразности как характеристике отдельных объектов или процессов и бытия в целом» [2, 1025] определяется как «телеология». Иное, более подробное определение последней – учение «об объяснении развития в мире с помощью конечных, целевых причин. В современной методологии рассматривается как принцип объяснения, дополняющий традиционную причинность причинами-целями» [3, 854].

Таким образом, можно заключить, что телеология – учение о целесообразности, объясняющее развития мира указанием на кем-то поставленные цели. Казалось бы, можно согласиться с тем «смертельным приговором», который всё «громче» звучал в отношении этого учения по мере развития классической науки. В связи с этим показательно следующее утверждение, например, видного философа-позитивиста и историка науки А. Рея. Во-первых, «телеологическая иллюзия была нераздельна со всеми примитивными воззрениями человека на все предметы, возбуждавшие его любознательность» [4, 198]. И, во-вторых, всюду победа позитивных знаний ознаменовалась торжеством над телеологической иллюзией, которая подобно всякой иллюзии является субъективной и антропоморфичной» [4, 198]. Эти слова, отметим, были написаны в самом начале XX века (в 1908 г.), но ближе к его завершению стали всё «громче» утверждать противоположное.

Поскольку в названии нашей статьи стоит уточнение – «на материале современных российских дискуссий» – именно на этом материале рассмотрим и попытки реабилитации телеологии. Е. А. Мамчур и Ю. В. Сачков в 2002 г. писали о

том, что в последней четверти XX столетия «на ученых и методологов обрушилась лавина новых проблем, тесно связанных с вопросами причинности» [5, 3]. В частности, «вновь заговорили о телеологии как возможном принципе объяснения в научном познании» [5, 3]. Примером этого Е. А. Мамчур и Ю. В. Сачков называют именно вопрос, заявленный в названии нашей статьи: телеология ««стучится» и в двери космологии: в данном случае основанием для таких утверждений служит так называемый антропный принцип» [5, с. 3]. Схожим образом и С. А. Лебедев пишет, что современным проявлением телеологии в науке является «введение антропно-го принципа в космологических и физических моделях эволюции Вселенной» [6, 551]. Также и В. В. Казютинский утверждает: «большое распространение получили телеологические объяснения АП. Прежде всего это относится к так называемому сильному АП» [7, 65], который «действительно способен вызвать телеологические ассоциации» [7, 65]. В результате этого «вновь вошел в моду забытый, казалось бы, «аргумент от замысла», который часто рассматривается как вариант телеологической интерпретации» [7, 65].

Подобные оценки можно приводить и ещё, но чтобы показать заключённый в них смысл, необходимо разобраться, насколько сам антропный принцип даёт основание для таковых телеологических интерпретаций. И здесь мы сталкиваемся с такой проблемой: до сих пор не существует не только интерпретации, но даже и формулировки указанного принципа, которая устраивала бы большинство научного сообщества! Поэтому, чтобы не запутаться в их многообразии, обратимся к словам Б. Картера, автора самого термина «антропный принцип». «То, что мы ожидаем наблюдать, должно быть ограничено условиями, необходимыми для нашего существования как наблюдателей» [8, 370]. Эта «базовая» формулировка конкретизируется в «сильном» варианте рассматриваемого принципа: «Вселенная (и, следовательно, фундаментальные параметры, от которых она зависит) должна быть такой, чтобы в ней на некотором этапе эволюции допускалось существование наблюдателей» [8, 373]. Важно то, что сам этот цитируемый британский физик-теоретик и математик не предлагал телеологическое объяснение ни антропного принципа в целом, ни «сильной» его формулировки. По его словам, приемлемость последней «зависит от нашего отношения к понятию ансамбля миров» [8, 379], иначе говоря, к идее множественности вселенных, «из которых лишь одна может быть познана нами» [8, 379].

Однако впоследствии многими авторами «сильный» антропный принцип начал трактоваться в телеологическом, и, следовательно, теологическом (богословском) русле. Например, видный французский философ А. Конт-Спонвиль пишет, что рассмотрение «человека как цели ... существования Вселенной», превращает антропный принцип в «антропо-телеологический, даже антропо-теологический принцип» [9, 41]. Его советский коллега М. А. Киссель так оценивает факт широкого обсуждения научной общественностью антропного принципа: «этим в объяснение мира вводится мотив ... телеологии» [10, 50], который в «современном естествознании ... звучит совершенно определено» [10, 50]. Отметим, что М. А. Киссель имеет ввиду именно «сильную» формулировку: «о «слабом» варианте мы сейчас говорить не будем, «сильный» его вариант прямо связан с телеологической концепцией эволюции Вселенной» [10, 50].

Сделаем два предварительных вывода: во-первых, свяжем «проникновение» телеологии в современное естествознание именно с «сильным» вариантом антропно-

го принципа. Во-вторых же, интерпретация последнего в духе телеологии приводит к теологическим (богословским) объяснениям происхождения как Вселенной с её удивительно согласованными свойствами, так и, соответственно, человека. Можно согласиться с Л. А. Максименко в том, что признание наукой антропного принципа (добавим: в телеологической интерпретации) есть «подарок богословам», который «в немалой степени обеспечен реанимацией понятия цели» [11, 82]. В свою очередь, это закономерно приводит к критике антропного принципа со стороны учёных, и шире – всех носителей научного мировоззрения.

Соответственно, это заводит дискуссии вокруг указанного принципа в тупик. Выходом из него мы считаем учёт того обстоятельства, что в современной философии – благодаря дарвинизму, кибернетике и синергетике – понятие «цель» лишилось мистической окраски. Это фиксируется фактом широкого использования в современных философских дискуссиях понятия «телеономия» (введённого американским биологом К. Питтендраем в 1958 г., но затем получившего более широкое толкование). Ситуация наглядно иллюстрируется словами немецкого физика и философа Г. Фоллмера: несмотря на то, что «в биологии XX столетия ... происходит отказ от телеологического мышления» [12], целесообразность «полностью признаётся также и сегодня под именем телеономия» [12]. Последний термин «должен был освободить понятие целесообразности от метафизическо-телеологического толкования» [12], в результате чего «телеономия относится к телеологии примерно так, как астрономия к астрологии» [12]. О том же говорил и видный современный российский философ (цитированный нами выше) Е. А. Мамчур: «телеономическими являются процессы, которые также, как и телеологические, направлены к некоторой цели. Тем не менее, в отличие от телеологических, в случае с телеономическими процессами, понятие цели берется в кавычки» [13, 19]. Ещё более категорично это констатирует (также цитированный выше) советский философ И. Т. Фролов. Критикуя «всякие попытки «возрождения» телеологии (в частности, со ссылками на кибернетику), создания «материалистической телеологии» [14, 673], он утверждает следующее. Концепции, «обозначаемые как «телеономия»... по существу не имеют ничего общего с телеологией; они описывают причинные отношения, выражаемые на языке кибернетики с помощью понятий программы и обратной связи» [14, 673].

Таким образом, заключим, что такое истолкование антропного принципа, при котором человек рассматривается в качестве «цели» (повторим, что это понятие в современной науке лишилось мистической окраски) существования Вселенной, может и не иметь отношения к религиозному мировоззрению. Однако, чтобы избежать путаницы научного и религиозного понимания мира, в этом случае уместнее говорить не о «телеологии», а о «телеономии».

1. Фролов, И. Т. Целесообразность // Новая философская энциклопедия: В 4 т. Т. 4. – 2-е изд. – М.: Мысль, 2010. – С. 314-315.
2. Можейко, М. А. Телеология // Новейший философский словарь: 3-е изд. – Минск: Книжный Дом, 2003. – С. 1025.
3. Рузавин, Г. И. Телеология // Философия: Энциклопедический словарь. – М.: Гардарики, 2004. – 1072 с.

4. Рей, А. Современная философия: проблемы происхождения, цели... – М.: Книжный дом «ЛИБРОКОМ», 2010. – 264 с.
5. Мамчур, Е. А. Сачков, Ю. В. Предисловие // Причинность и телеономизм в современной естественно-научной парадигме. – М.: Наука, 2002. – С. 3-4.
6. Лебедев, С. А. Телеологизм // Философия науки: краткая энциклопедия... Научное издание. – М.: Академический Проект, 2008. – С. 551.
7. Казютинский, В. В. Антропный принцип и современная телеология // Причинность и телеономизм в современной естественно-научной парадигме. – М.: Наука, 2002. – С. 58-73.
8. Картер, Б. Совпадения больших чисел и антропологический принцип в космологии // Космология: Теории и наблюдения. – М.: Мир, 1978. – С. 369-379.
9. Конт-Спонвиль, А. Антропный Принцип // Конт-Спонвиль, А. Философский словарь. – М.: Этерна, 2012. – С. 41.
10. Киссель, М. А. Философский синтез А. Н. Уайтхеда ... // Уайтхед, А. Избранные работы по философии. – М.: Прогресс, 1990. – С. 3-55.
11. Максименко, Л. А. Ното cosmicus: опыт антропологической космологии. – Омск: Издательство ОмГПУ, 2011. – 390 с.
12. Фоллмер, Г. Эволюционная теория познания. Врождённые структуры познания в контексте биологии, психологии, лингвистики, философии и теории науки. – М.: 1998. // Электронная публикация: Центр гуманитарных технологий. – 16.02.2012. URL: <http://gtmarket.ru/laboratory/basis/4660> (дата обращения: 29.12.2016).
13. Мамчур, Е. А. Причинность и рационализм // Причинность и телеономизм в современной естественно-научной парадигме. – М.: Наука, 2002. – С. 5-22.
14. Фролов, И. Т. Телеология // Философский энциклопедический словарь. – М.: Сов. Энциклопедия, 1983. – С. 673.

МОРАЛЬНІ ЦІННОСТІ В СУЧАСНОМУ СВІТІ

Життя як великий простір, неосяжна таємниця завжди будувалося на певних цінностях. І сучасне молоде покоління має свої ідеали, свої вподобання. Вчені вважають XXI століття періодом кризи моралі сучасної молоді. Чи справді це так? Мабуть, немає нічого дорожчого для людини як рідний дім. На жаль, за даними соціологічних досліджень, близько 60% підлітків піднімають голос на своїх батьків, розмовляють з ними нецензурними словами, а близько 8% молоді навіть застосовували до батьків фізичну силу. Ці факти свідчать про те, що батьки для сучасної молоді не є для них авторитетом, а сімейно-родинні цінності втратили своє значення.

Слова мораль, етика сприймаються в наш час доволі неоднозначно. З одного боку, всі ми начебто розуміємо, що без моралі жити не можна. З іншого — моральне легко набуває в нашій свідомості присмаку чогось набридлого, нещирого: «моральний кодекс», «морально-трудове виховання», «моральна стійкість» людини-гвинтика. Чи не закладені ці нещирість і докучливість у самій природі моралі? Одвічні пошуки й проблеми людської душі, що ми їх зємо моральними, — це, звісно, цікаво, важливо для кожного. Так, порядна людина має зважати на вимоги моралі. Може, високі моральні переживання — привілей тих, хто вже має достаток? А може, вся мораль і полягає саме в тому, щоб здобувати достаток, звільняючи себе і своїх близьких від злиденності й принижень, несумісних з людською гідністю? Може, й справді, щаслива та країна, котра не потребує героїв? Чому ж тоді мимоволі завмирає серце, стикаючись із проявами справжньої моральної шляхетності? З одного боку, нам твердять про пізнання добра і зла. З іншого — кому не доводилося стрічати простих і щирих людей, котрі й гадки не мали ні про які філософії моралі, а проте вирізнялися бездоганною добротою? І навпаки — високоосвічених негідників, що зі знанням справи творили зло? Втім, ставлячи всі ці запитання, ми вже занурюємося в царину етики, царину роздумів про людську моральність. Бо ж від оцих гірких і пекучих питань неможливо просто відмахнутися, до них знову і знову підводить нас саме життя. І ще одне: чи можуть узагалі існувати якісь остаточні загальнозначущі відповіді на такі запитання, чи не йде кожен тут своїм шляхом і обирає те, що йому ближче? Безперечно, ми переживаємо нелегкі часи. Саме найчутливіших і найталановитіших наших сучасників скрутність моменту нерідко провокує на те, щоб відмовитися від себе, від власного покликання (яке чекає на кожного тут і тепер, у мить його неповторної присутності у світі), поринути з головою в давнину або якусь чужинну екзотику, перекладаючи тим самим на чийсь плечі тягар своєї відповідальності. Саме цьому, власне, і вчить справжня моральність, і саме ці її уроки набувають у наш час особливого значення. Тож якщо раніше в людській культурі домінували релігійно-конфесійні, пізнавальні, естетичні, утилітарно-практичні цінності тощо, нині настає час, коли визначальні-

ми для людини й людства повинні стати цінності етичні, бо від цього залежить саме виживання земної цивілізації. Повинні — але цього може й не статися: все залежить від нинішнього нашого вибору. Хоч би як інколи спотворювалася роль моральності в суспільстві, важливо розуміти, що мораль насправді ніколи не може бути засобом пригнічення або приниження особи, бо саме формує основи її гідності; не може робити людину рабом, позбавляти її притаманної їй свободи, бо сама на цій свободі ґрунтується. Звичайно, крім свободи, мораль знає і необхідність. Є речі, які не може дозволити собі порядна людина, так само як є й те, чого вона не може не робити, доки лишається собою. Ми маємо виконувати свій обов'язок, протистояти нахабству й жорстокості, бути чуйними, ввічливими, створювати навколо себе атмосферу приязні та відкритості — якщо, звичайно, прагнемо бути людьми й жити по-людськи. Втім, сфера моральності — це не тільки проблеми обов'язку, свободи, відповідальності, це також глибокий і неповторний світ суб'єктивних переживань, ідеалів та прагнень, невичерпної діалектики людської душі. Це одвічні питання добра й зла, сенсу життя й ставлення до смерті, честі й гідності людини, сорому й совісті, любові й співчуття. Зазначимо, що занепад моральних цінностей присутній не лише серед молоді, а в усьому суспільстві, тобто проблема моральних цінностей – це справа всього суспільства. І вирішувати її потрібно на рівні всього соціуму, але наголосимо на тому, що проблематика моральних цінностей серед молоді є найбільш важливою, бо саме на плечах молоді лежить відповідальність за наше майбутнє. Якщо цінності – це те, що людина вважає важливішим за все, то головні цінності кожної людини повинні бути такі: сім'я, свобода, праця, творчість, друзі, відповідальність, чесність, вихованість. Головні цінності повинні формуватися в дитинстві та в сім'ї, бо коли ще як не в дитинстві закладати фундамент для подальшого становлення особистості. Отже, нам потрібно зробити все необхідне, щоб молодь прийшла до висновку, що такі цінності як сім'я, праця, творчість, друзі, відповідальність, чесність, вихованість – найголовніші! А моральна свідомість є найвищим вираженням розвитку людини, відтак, коли немає моральної свідомості, гуманізму кожної окремої людини, то й немає її розвитку, повного сформування особистості з її внутрішнім світом.

Література:

1. Гусейнов А.А. Сослагательное наклонение морали // Вопросы философии. – 2001. – № 5.
2. Домбровський Є.В. Мораль і право як специфічні форми людської свідомості // Філософська думка. – 2003. – № 5.
3. Курылев С.В. Мораль и ее место в системе социальных норм // Вопросы философии. – 1966. – № 9.

ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ ВІРТУАЛЬНОГО ПРОСТОРУ

Ключові слова: простір, кіберпростір, медіапростір, віртуальний простір, віртуальна реальність.

Комп'ютерні віртуальні технології займають важливе місце в життєдіяльності людини та стали, в більшості випадків, невід'ємною його частиною. Ці процеси розширюють поняття віртуального простору, змінюють шкалу пріоритетів та спосіб мислення. Така ситуація спонукає вчених до вивчення проблем кіберпростору, який виступає можливою просторовою характеристикою комп'ютерної віртуальної реальності. Разом з цим, особливе місце займає віртуальний простір, який В. Межуєв визначає як «нова реальність, подібно до інших уможлиблюючих категорій, не піддається простому сприйняттю. Філософія культури ще тільки починає розкривати «віртуальне середовище» як феномен сучасної культури, а можливість існування цієї реальності в багатоманітних технологічних проявах зростає з кожним днем...» [9, с. 24].

Однак у дослідженні комп'ютерних віртуальних технологій важливе місце також відіграють поняття «кіберпростору», «медіапростору» та «фізичного світу». Якщо поглянути хронологічно то поняття «медіапростору» з'явилося дещо пізніше ніж комунікаційний та інформаційний простори. Але все ж таки встигло посісти важливе місце в комп'ютерній віртуальній реальності та нелінійній методології. В системі концептуальних підходів осмислення медіапростору, один з них розглядає медіапростір через призму соціального простору та їх взаємовідношення. Так, Н. Кирилова наводить таке визначення медіа, що «це не простий засіб для передачі інформації, це ціле середовище, у якому проводяться, естетизуються і транслюються культурні коди» [7, с. 22]

Термін «медіапростір» досить поширений у дослідженнях інформаційних процесів та комунікаційних технологіях. Необхідно зазначити, що особливу роль у створенні медіапростору на комп'ютерній основі належить саме Інтернету. Взаємодія технічної та соціальної сфери і утворює сучасну мережу Інтернет. В. В. Бурак, так характеризує переваги технологічної глобалізованої комунікації: «мобільний зв'язок та Інтернет докорінним чином перетворили повсякденне життя та професійне середовище перебування. Перш за все, це стосується сфери комунікації. Культурний і соціальний час істотно ущільнився, й індивідууми стали виконувати набагато більше вправ, ніж до початку інтернетизованої мобільної революції» [5, с. 62].

Розглядаючи комп'ютерну віртуальну реальність необхідно відмітити, що вона з однієї сторони пов'язана з кіберпростором, медіапростором, а з іншої – фізичним світом. О. М. Астафьева звертає увагу на те, що «інтерпретувати і пояснювати процеси саморозвитку віртуальних просторів – медіа-просторів, інформаційно-комунікативного середовища Інтернету, комп'ютерної віртуальної реальності – в

рамках певних дисциплінарних меж складно» [3, с. 422]. Саме Інтернет виступає однією з головних тенденцій розвитку медіапростору, та щоб зрозуміти його вплив на індивідуальну та суспільну свідомість необхідно одночасно бути і спостерігачем і піддослідним.

Наука має стати головним важелем по збереженню життя людини. У створенні глобальних катастроф зазвичай винна людина, дії якої призвели до певних катаклізмів у природі. Але і спасти людство в змозі лише людина з своїм унікальним мозком. М. В. Ковальчук, О. С. Нарайкін, Е. Б. Яцішина наголошують, що «сьогодні людство знаходиться в точці біфуркації. Ми підійшли до усвідомлення того, що повинні стати частиною природи, жити за рахунок принципово нових ресурсів і технологій, створених за зразком живої природи. А це можливо тільки з використанням найдосконаліших технологічних досягнень» [8, с. 11].

Л. А. Ороховська орієнтується на вплив мас-медіа на конструювання соціальної реальності, визначаючи, що «мас-медіа, здійснюючи вплив на свідомість індивіда, можуть спричинити віртуалізацію реального життя, адже досить часто ми співвідносимо реальні події та вчинки з стандартами, які нам нав'язують мас-медіа. Мас-медіа здійснюють на нас не тільки значний вплив, але і значний тиск. Ті, хто володіє ЗМІ, визначають, що потрібно та корисно аудиторії, а що – ні» [10, с. 110].

С. Грицай визначаючи структуру медіапростору як складну суб'єктивно-об'єктивну систему, що знаходиться під впливом соціальної дійсності пише «медіапростір є динамічною системою, що розширюється в міру розвитку суспільства, — це ключова властивість медіапростору. Форми і засоби надання інформації історично змінювалися. Медіапростір — не просто соціальна система, а система, компоненти якої об'єднані в соціальну мережу. Загалом його архітектоніка складна, кожен елемент у структурі може функціонувати в рамках відкритої системи, одержувати і передавати інформацію. У медіапросторі ядром, що організовує систему, виступає масова інформація, яку потрібно переробити для споживання аудиторією. Тому всі об'єкти: соціальні інститути, організації, групи та окремі особи, зайняті її виробництвом і споживанням, мають органічно входити в цю систему» [6, с. 29].

Таким чином, процес комп'ютеризації неможливий без засобів комунікації та безпосередньо пов'язаний зі складними технологіями. Так, В. Г. Буданов, елементи комунікації вбачає в метафорі випадкового нелінійного середовища. Він зазначає, «випадкове нелінійне середовище – це мовне середовище, елементи середовища – об'єкти комунікації, самодія – когнітивний процес, взаємодія – комунікативний канал. Оскільки інформація може народжуватися, генеруватися, то це моделі не обов'язково фізичних сил або полів. У цій метафорі N – елементний сектор відповідає колективу, двохелементний діалогу. Виключаючи в парній комунікації у одного з елементів самодію, ми приходимо як суб'єкт об'єктної дихотомії» [4, с. 81–82]. За допомогою комп'ютерних віртуальних технологій людина може вільно входити в кіберпростір, та виходити з нього змінюючи його на фізичний простір та навпаки, адже вона функціонує за власними законами. Саме комп'ютерні віртуальні технології є границею між кіберпростором і фізичним світом. Взаємодія кіберпростору з фізичним світом і утворюють комп'ютерну віртуальну реальність, яка і є тією межею, що їх об'єднує. Як відмічають Н. З. Алієва, С. А. Гармаш, А. С. Якубенко, А. А. Прігородова «результатами процесу віртуалізації, зобов'язані

комп'ютерній техніці, є кіберпростір і медіапростір. Однак уявну, віртуальну реальність створює також мистецтво в процесі творчості. Відмінність дійсності полягає в тому, що в мистецтві вона носить символічний характер і відображає ідейний світ, а дійсність, створена технікою, позбавлена символіки, в ній світ відображений безпосередньо» [1, с. 195].

Створення комп'ютерних віртуальних технологій значно розширює спектр можливостей людини. Вплив її на комп'ютерні віртуальні технології дозволяє вирішувати надскладні задачі, які не може вирішити просто людський мозок, або запрограмований нею комп'ютер. Як пише М. Хайм «кіберпростір може містити багато світів, що чергуються, але альтернативність іншого світу зосереджена в його здатності збуджувати в нас інші думки і відчуття» [11, с. 77].

Так, комп'ютерні мережеві технології відкривають нам нові можливості, але тим самим і спонукають до переосмислення ролі віртуальності, де В. И. Аршинов, М. В. Лебедев влучно відмічають, що «віртуальність (кіберпростір) як у вузькому, так і в широкому сенсі – це специфічна форма інтерактивної комунікативної реальності, що являє собою по суті альтернативу матеріальному світу. Оскільки кіберпростір передбачає можливість безпосередніх контактів з іншими віртуальними суб'єктами, проблема комунікації підлягає переосмисленню в цьому контексті» [2, с. 40].

Дослідження комп'ютерних віртуальних технологій може допомогти в реалізації варіантів подій які ще не відбулися. На нашу думку, технологія віртуальної реальності є однією з можливостей відшукання раціональних рішень.

Вивчення комп'ютерних віртуальних технологій на сьогоднішній день досить перспективне і актуальне, тому що за допомогою їх можна по новому подивитися на розгляд вічних філософських питань, таких як, свідомість, буття, людини, реальності, часу, простору і т. д.

Література

1. Алиева Н. З., Гармаш С. А, Якубенко А. С., Пригородова А. А. Концепции виртуальной реальности в мировой философской мысли // Успехи современного естествознания. – 2012. – №6. – С. 195–196.
2. Аршинов В.И., Лебедев М.В. Европейская субъективность и виртуальный субъект постнеклассической науки / В.И. Аршинов., М.В. Лебедев// Вопросы искусственного интеллекта. – 2008. –№ 1. – С. 27-41.
3. Астафьева О. Н. Синергетический дискурс современных информационно-коммуникативных процессов/ О. Н. Астафьева // Синергетическая парадигма. Когнитивно-коммуникативные стратегии современного научного познания. – М.: Прогресс-традиция, 2004. – С. 419–443.
4. Буданов В. Г. Методология синергетики в постнеклассической науке и в образовании / Владимир Григорьевич Буданов / Изд. 2-е, испр. – М.: Изд. ЛКИ, 2008. – 232 с.
5. Буряк В. В. Глобальна мобілізація та соціальні медіа / В. В. Буряк // Наукові записки Київського університету туризму, економіки і права. Серія: філософські науки. / Гол.ред. В. С. Пазенок. – К.: КУТЕП, 2011. – Випуск 11. – С. 56–65.
6. Грицай С. Архітектоніка сучасного медіапростору / Світлана Грицай // Вісник Книжкової палати, 2012. – № 5. – С. 26-29.

7. Кириллова Н. Б. Медиакультура: от модерна к постмодерну // Н. Б. Кириллова. 2-е изд. – М.: Академический проект, 2006. – 362 с.
8. Ковальчук М. В., Нарайкин О. С., Яцишина Е. Б. Конвергенция наук и технологий – новый этап научно-технического развития / М. В. Ковальчук, О. С. Нарайкин, Е. Б. Яцишина // Вопросы философии. – 2013. – № 3. – С. 3-11.
9. Межуев В. М. Модернизация и глобализация – два проекта «эпохи модерна» / В. М. Межуев // Глобализация и перспективы современной цивилизации / [отв. Редактор К. Х. Делокаров]. – М.: КМК, 2005. – С. 3-26.
10. Ороховська Л. А. Віртуалізація мас-медіа і соціальної реальності в контексті конструктивістського підходу / Л. А. Ороховська // Наукові записки Київського університету туризму, економіки і права. Серія: філософські науки. / Гол.ред. В. С. Пазенок. – К.: КУТЕП, 2012. – Випуск 13. – С. 107–117.
11. Heim M. The Metaphysics of Virtual Reality / M. Heim. – N. Y., Oxford: Oxford University Press, 1993. – 175 p.

Сикорская Виктория Юрьевна

доцент, к.філол.н,

Марараш Марианна

магистр гуманитарного факультета

Одесский национальный

политехнический университет

Одесса, Украина

ИНТЕГРИРОВАННЫЕ КОММУНИКАЦИИ В ДЕЯТЕЛЬНОСТИ ПРЕДПРИЯТИЯ НА ПРИМЕРЕ ФИЛИАЛА АВТОМОБИЛЬНЫЙ ДОМ ОДЕССА

В статье рассматриваются эффективные каналы коммуникации их взаимодействие, с целью популяризации, выведения и удержание на конкурентном уровне автомобильного бренда.

Ключевые слова: коммуникации, каналы коммуникации, бренд, реклама, связь с общественностью, конверсия.

У статті розглядаються ефективні канали комунікації та їх взаємодія, з метою популяризації, виведення і утримання на конкурентному рівні автомобільного бренду.

Ключові слова: комунікації, канали комунікації, бренд, реклама, зв'язки з громадськістю.

The article deals with effective channels of communication and cooperation, in order to promote, excretion and retention at a competitive level car brand.

Keywords: communication, communication channels, brand, advertising, PR.

В эпоху информационных технологий легко создать продукт, но тяжело удерживать на рынке, так как высокая конкурентность не позволяет занять определенную нишу на долго и удержать ее.

Много больших компаний с целью популяризации бренда, продвижения и стимулирования продаж прибегают к интегрированным коммуникациям по средствам которых, пытаются заявить о себе надолго. Нельзя с уверенностью сказать, что они являются эффективными, ведь до сих пор уставленной формы и алгоритма действий нет.

Весь период

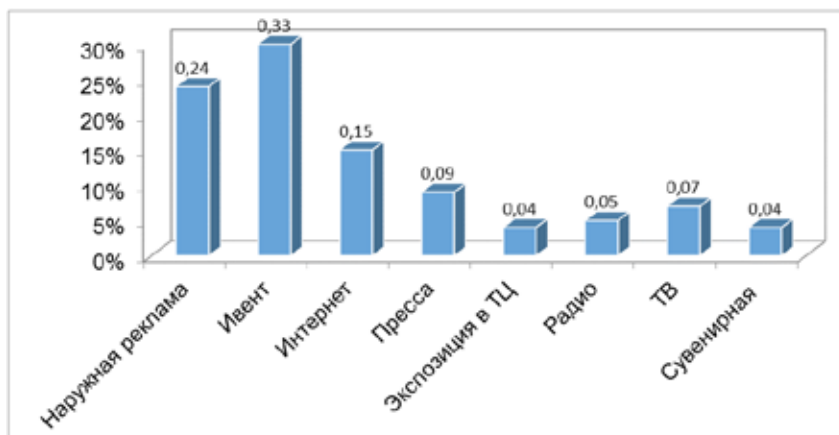

Таблица 1. Рекламный бюджет по каналам коммуникации

Рынок автомобильных услуг в одесском регионе достаточно широк, что свидетельствуют о большой конкуренции и широкой рекламной активности предприятий.

Филиал Автомобильный Дом Одесса – является официальным дилером Daimler AG и брендов Mercedes-Benz, Jeep, Ducati, smart. Бренды премиум сегмента имеют своих прямых конкурентов BMW, Audi, Jaguar, Porsche в Одессе и не только, это способствует внедрению комплекса коммуникаций на предприятии для удержания позиций на рынке.

В XXI веке есть большое количество средств и каналов передачи информации, которые являются, как эффективными, так и наоборот, но ценовая политика указывает на дороговизну. При разработке рекламного бюджета и соответственно медиа-плана, очень важно учитывать эффективность каналов коммуникации, которые при взаимодействии принесут желаемые результаты, а не просто помогут потратить денежные средства в пустую.

Перед стартом любых рекламных кампаний, предприятие определяет для себя цель – «для чего мы это делаем?», «что хотим достичь?», «каким способом будем реализовывать?», так как есть необходимость отслеживать эффективность и результаты, что для нас являются качественными показателями.

Любая деятельность предприятия, построенная на удовлетворении требований потребителей, поэтому немаловажным показателем являются потребности, привычки, нравы и предпочтения, от которых необходимо отталкиваться в дальнейшей работе

В истории возникновения понятия коммуникация есть большое количество определений, разные ученые прибегают к различным трактовкам, еще в 19 в. это понятие рассматривалось только в инженерно-техническом значении, вначале 20-го термин обрел социальное значение, обусловленное его использованием в различных областях [2].

Неизбежно было возникновение проблемы соотношения коммуникации и общения как понятий одного уровня. Существует несколько подходов к решению

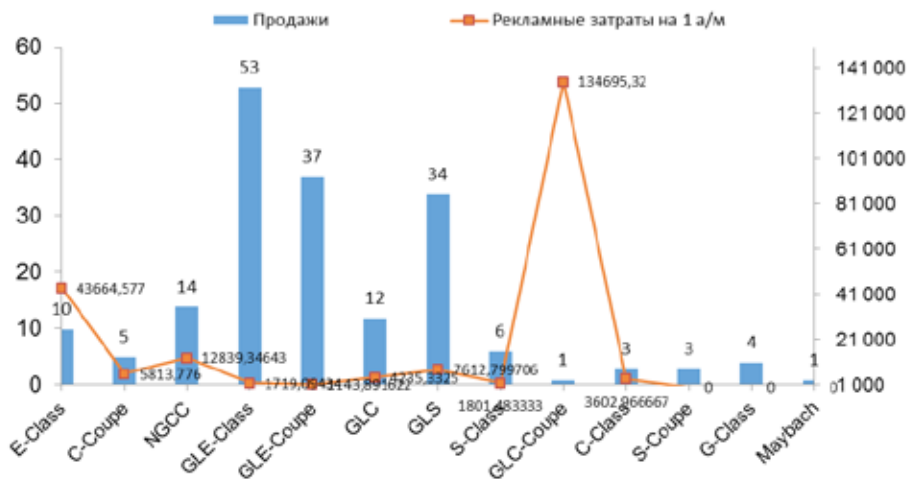

Таблица 2. Бюджет в разрезе рекламных кампаний

этой проблемы: 1. Отождествление понятий Коммуникация и Общение. Сторонниками этой теории стали такие выдающиеся ученые-философы, как Л.С. Выготский, В.Н. Курбатов, А.А. Леонтьев. В ряде словарей мы находим – «К. – путь сообщения, общение». 2. Разделение понятий – такой точки зрения придерживается, например, известный отечественный философ М.С. Каган. Он предлагает два отличия: общение имеет практический, материальный, и духовный, характер, а коммуникация – чисто информационный процесс, передача тех или иных сообщений [6].

Собственную точку зрения отстаивает известный социолог А.В. Соколов. Он считает общение одной из позиций коммуникативной деятельности. В основе его рассуждений лежат целевые установки участников взаимодействия. Подводя итог, необходимо понимать, какие каналы коммуникации будут эффективными, и соответствовать нашей сфере деятельности [3].

Сотрудник одной из компаний решил провести некое исследование о затратах на рекламную активность и ее результаты. Проанализировав полученную информацию, он выделил, что финансы тратились большие, но никаким образом не отображались в отчетной документации. Поразмыслив некоторое время, он пришел к выводу, что много потраченных средств не учитывалось в подведении итогов и никак не отображались, в медиа-плане. Он лично для себя провел две линии на листе бумаги, в которых выделил коммуникации посредством массовых средств рекламы: телевидение, радио, газеты, журналы, наружная реклама, реклама на транспорте, дав определение ATL-реклама (ATL – от англ. *above the line* – над чертой). И BTL-реклама (BTL – от англ. *below the line* – под чертой) включает в себя, по разным источникам, все мероприятия по стимулированию сбыта, связи с общественностью, участие в выставках, рекламу в сети Интернет, непосредственное общение с потребителем [4]. Данные понятия являются составляющими комплекса интегрированных коммуникаций.

С тех пор ATL и BTL разграничивают, прибегая только к одному виду рекламы, тем самым теряя свое влияние в других сферах.

Время показывает, что данные виды необходимо использовать совместно и ожидать их взаимодействия, так как прямая реклама и непосредственное общение с конечным потребителем дает больше конверсии, чем отдельности, вытекая в TTL-технологии.

Примером служит рекламная активность по каналам коммуникации на примере Филиала Автомобильный Дом Одесса.

Анализируя данные диаграммы, можно увидеть активную позицию компании и максимальное использование различных каналов: наружная реклама, ивент, Интернет, пресса, радио, ТВ, итд.

Для того, чтобы понимать эффективность проделанной работы, разделим потраченные средства в разрезе рекламных кампаний (подразумевая классы автомобилей).

Исходя из приведенных данных, мы понимаем потраченные средства на каждый вид авто, но следует отметить, что цифры не свидетельствуют о 100% отдаче, ведь есть авто, на которые тратишь минимально, а получаешь высокие показатели, это в свою очередь свидетельствует о имидже бренда и личной заинтересованности клиента.

Таким образом, в эпоху информационных технологий и возможностей необходимо применение интегрированных коммуникаций в комплексе, делая упор на такой канал коммуникации как – Интернет, ведь на данный момент он стал составляющей частью жизни общества, в частности использовать баннерную, контекстную рекламу не забывая о таргетинге, что является ключевым показателем конверсии.

Непосредственное общение с клиентом приносит свои результаты, так как на данный момент потребитель уже приучен, к тому, что все на рынке услуг и товаров можно попробовать, ощутить и совершить выбор.

Те компании, которые упускают такие на первый взгляд немаловажные составляющие, в итоге теряют результаты своей деятельности.

Вместе с тем, каждая компания должна выбрать подходящий именно ей, индивидуальный подход к организации процесса продвижения продукции, отвечающий ее стратегическим целям и задачам, по возможности и в соответствии с выделенным бюджетом, предполагающий «переплетение» нескольких каналов коммуникации, поскольку только так можно привести компанию к успеху.

Литература

1. Закон Украины: О рекламе. [Текст]/ От 11.07.2003 г., №1121 – IV//Ведомости Верховного Совета Украины. – 2004. – №8.-С. 62
2. Основы теории коммуникации: Учебник/ Под ред. проф. М.А.Василика. – М.: Гардарики, 2003, 2005
3. Снетков В.М. Психология коммуникаций в организации: Учебное пособие. – СПб, 2000
4. Виды рекламы. Классификация ATL и BTL. [электронный ресурс] режим доступа: http://www.photoads.ru/advertising/opportunities_02.php
5. Почепцов Г. Г. Теория коммуникации. М., 2001
6. Законы и категории теории коммуникации [электронный ресурс] режим доступа: <http://intellect.ml/4-zakony-i-kategorii-teorii-kommunikatsii-4330/>